

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

18 oktober 2006

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	1
BERICHTEN VAN VERHINDERING	1
BOODSCHAPPEN	1
SAMENSTELLING VAN DE FRACTIES	
Wijziging	1
SAMENSTELLING VAN COMMISSIES	
Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden	1
INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN	1
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	1
ACTUELE VRAAG van de heer Jos Bex tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gevolgen van het vonnis betreffende een buurtweg in Waasmunster voor de problematiek van buurtwegen en trage wegen	1
ACTUELE VRAAG van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitvoering van het concept Vrije Tijds+kaart in het kader van de wereldddag van verzet tegen extreme armoede	3
ACTUELE VRAAG van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de positie van een directeur van de openbare omroep als onderhandelaar van een bestuursakkoord in een Vlaamse stad na de gemeenteraadsverkiezingen	4
ACTUELE VRAAG van mevrouw Vera Dua aan de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gevolgen van de federale beslissing inzake heffingen op verpakkingen voor het Vlaamse afvalbeleid	6
ACTUELE VRAAG van mevrouw Annick De Ridder tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de toepassing van het decreet basismobiliteit bij stakingen, naar aanleiding van de staking bij De Lijn Oost-Vlaanderen	8
ACTUALITEITSDEBAT over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen	9
Actualiteitsmotie	19
ACTUELE INTERPELLATIE van de heer Filip Dewinter tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de toekomstige samenstelling van de Vlaamse Regering en het mogelijke vertrek van de minister-president	19
ACTUALITEITSMOTIE van de dames An Michiels, Marijke Dillen en Linda Vissers tot besluit van het op 18 oktober 2006 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen – 656 (2006-2007) – Nr. 1	
Hoofdelijke stemming	23
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	23
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	27
Individuele stemmen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	27

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: mevrouw Marleen Vanderpoorten

– *De vergadering wordt geopend om 14.10 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er berichten van verhindering zijn ingekomen van volgende leden:

Eloi Glorieux, Sabine Poleyn: gezondheidsredenen;

Marc Cordeel, Else De Wachter, Jaak Gabriels, Patrick Lachaert, Herman Lauwers, Luc Martens, Bart Van Malderen, Robert Voorhamme: ambtsverplichtingen.

BOODSCHAPPEN

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 10 oktober 2006 deelt de voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers mee dat de Kamer ter vergadering van die dag voor wettig en voltallig verklaard is.

Bij brief van 10 oktober 2006 deelt de voorzitter van de Senaat mee dat de Senaat zich ter vergadering van die dag heeft geconstitueerd.

SAMENSTELLING VAN DE FRACTIES

Wijziging

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 17 oktober deelt mevrouw Patricia Ceysens, voorzitter van de VLD-Vivant-fractie, mee dat de heer Jean-Marie Dedecker geen deel meer uitmaakt van de VLD-Vivant-fractie.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden

De voorzitter: Dames en heren, voor de sp.a-spirit-fractie is in de Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie de heer André Van Nieuwkerke als vast lid vervangen door de heer Bart Van Malderen en de heer Robert Voorhamme als plaatsvervangend lid vervangen door de heer André Van Nieuwkerke, in de Commissie voor Reglement en Samenwerking de heer Norbert De Batselier als vast lid vervangen door de heer Jacky Maes, in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin de heer Kurt De Loor als vast lid vervangen door de heer Bart Van Malderen en in de Deontologische Commissie de heer Norbert De Batselier als vast lid vervangen door mevrouw Els Robeyns.

INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met ingekomen stukken en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (Zie *Parl. St. VI. Parl. Decreetgeving – Ingekomen stukken en mededelingen 2006-2007, nr. 60/3*)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Ik stel voor om de vier actuele vragen over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen om te zetten in een kort actualiteitsdebat, met voor elke fractie 5 minuten spreektijd. (*Instemming*)

ACTUELE VRAAG van de heer Jos Bex tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gevolgen van het vonnis betreffende een buurtweg in Waasmunster voor de problematiek van buurtwegen en trage wegen

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, heren ministers, collega's, ik ga me niet uitspreken over het vonnis als dusdanig, mijn

vraag gaat uitsluitend over de gevolgen van het vonnis. Die laten zich al onmiddellijk voelen. Bepaalde mensen die in onze gemeente in conflict liggen met betrekking tot het belemmeren van de doorgang op dergelijke wegen, denken nu dat ze argumenten hebben om niet langer die wegen te moeten openhouden.

De zaak komt op een slecht moment. Trage wegen zijn een hot item geworden. De meeste partijen hebben naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen beloften gedaan met betrekking tot het creëren van netwerken van trage wegen omwille van de trage mobiliteit. In die zin is het spijtig dat die uitspraak nu komt.

Ik stel de vraag in zekere zin toevallig aan minister Van Mechelen. Ik had die vraag evengoed aan de minister-president kunnen stellen. Herinner u de slogan: 'Dit platteland wordt u gratis aangeboden.' Als in onze lintbebouwing de toegang tot het platteland via de trage weg afgesloten wordt, zien we dat platteland uiteraard niet. Ik had de vraag ook kunnen stellen aan minister Anciaux, omdat die trage wegen bij voorkeur gebruikt worden door joggers, fietsers, mountainbikers en ruiters. Ik had de vraag ook kunnen stellen aan minister Vervotte, want recreatie en ontspanning is zeer goed voor de volksgezondheid. Minister Peeters, bevoegd voor milieu en natuur, komt ook net binnen; ik had ook hem de vraag kunnen stellen met betrekking tot de natuurbeleving.

In zekere zin gaat dit ook over toerisme. Het heeft eveneens iets te maken met de bevoegdheid voor monumenten en landschappen van minister Van Mechelen. Dergelijke wegen, zoals de kerkenpaden, de dodenwegen, de kapelwegen en de wandelpaden, maken immers deel uit van ons rijke Vlaamse patrimonium.

Mijnheer de minister, waarom stel ik deze vraag dan aan u? Het zal u bekend zijn dat er momenteel drie voorstellen van decreet ter bespreking naar de commissie zijn gestuurd. Het eerste voorstel is van mezelf, het tweede van de heer Maes en het derde van de heer Dehaene. We trachten daar nu één omvattend voorstel van te maken. We stellen vast dat heel wat instrumenten om dingen te verwezenlijken in dit dossier behoren tot Ruimtelijke Ordening. Daarom vraag ik u, gezien het mooie werk dat momenteel al wordt geleverd door vele gemeenten of waartoe in vele gemeenten al een aanzet is gegeven, of er geen mogelijkheid bestaat om, in afwachting van een eventueel nieuw decreet, maatregelen te nemen of suggesties te doen aan de gemeenten om die wegen maximaal te behouden voor de toekomst. Het gaat tenslotte over openbare wegen.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mevrouw de voorzitter, geachte leden, zoals wijlen de heer Cardoen in de anna-

len geboekstaafd staat als de verdediger van de veldkappen, zal de heer Bex er ongetwijfeld in naar voren komen als de voorvechter van de trage wegen en de buurtwegen. Dat siert hem trouwens.

Na de beslissing van de Raad van State in december 2004, met de vernietiging van het besluit van toenmalig minister van Ruimtelijke Ordening Kelchtermans, is de administratieve procedure heropgestart, met een doorverwijzing naar het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen. Die procedure loopt nu. Tegelijk is er het strafrechtelijke dossier. Er is nu een eerste uitspraak, van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. De zaak is vanzelfsprekend nog open. Dit is geen vonnis in kracht van gewijsde. Ik zou dus zeggen: wordt vervolgd.

Deze zaak verdient veel aandacht van het parlement. De wetgeving met betrekking tot buurtwegen dateert slechts van 1841 en is dus misschien toe aan enige modernisering. U weet dat dit, als gevolg van de bijzondere wet, is toegewezen aan het departement Ruimtelijke Ordening. Mijnheer Bex, het was trouwens naar aanleiding van uw interpellaties dat mijn administratie de opdracht heeft gekregen het dossier in kaart te brengen. Daarmee is de administratie bezig sinds het voorjaar. Alle knelpunten worden in kaart gebracht, zodat we weten waar we op heel korte en op middellange termijn actie moeten ondernemen en hoe we een duurzame oplossing kunnen uitwerken door een aanpassing van onze decreten.

Het spreekt voor zich dat de Vlaamse Regering ter zake de hand reikt aan het Vlaams Parlement om dit samen op te lossen. Laat er geen twijfel over bestaan: binnen de regering zullen we een task force oprichten met de diverse administraties. U hebt zelf al aangegeven wat het belang hiervan is. Het gaat inderdaad over milieu en over mobiliteit. Het heeft een impact op de openbare werken. Het is een toeristisch gegeven. Het is vooral een kwestie van de ontsluiting van het platteland. Ook de Vlaamse Regering zal dit, in onderling overleg, aanpakken. Ik stel voor dat we dit parlementaire jaar samen decreetgevend werk zouden verrichten om dit probleem voor eens en altijd op te lossen. De verdienste hiervan komt u dan ongetwijfeld toe, waarvoor mijn dank. *(Applaus bij de meerderheid)*

De heer Jos Bex: Mijnheer de minister, ik dank u voor dit antwoord. We zullen inderdaad proberen er samen werk van te maken. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om eraan toe te voegen dat het uiteraard niet alleen gaat over de buurtwegen uit de atlas. Ongeveer 30 percent van de wegen voor trage weggebruikers staan nergens geregistreerd. Het zijn eigenlijk wegen die worden gebruikt, maar noch in de atlas, noch in het kaartenmateriaal van de gemeente terug te vinden zijn. We moeten hier ook met die wegen rekening houden.

Ik ben u er heel dankbaar voor dat u me in de annalen van dit parlement hebt opgenomen. Nu mag ik gaan. *(Gelach)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitvoering van het concept Vrije Tijds+kaart in het kader van de werelddag van verzet tegen extreme armoede

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, gisteren was het de Werelddag van het verzet tegen extreme armoede. Als we het hebben over cultuur en armoede, lopen we altijd het gevaar dat de mensen denken dat de eerste zorg van arme mensen het participeren aan cultuur is. Velen denken dat armoede kan worden gelijkgesteld met geen geld hebben. Dat is een vergissing. Wie arm is, is achtergesteld op talloze fronten. Vorig jaar heeft onze fractie 17 vragen ingediend – we deden dat met opzet op 17 oktober – om aan te tonen op hoeveel verschillende vlakken armoede een impact heeft op het leven. Dat is onder meer het geval op het vlak van cultuur.

Ik zeg dit meteen al met de nodige reserve. Zoals iedereen hier heb ik de afgelopen maanden veel mensen ontmoet tijdens de verkiezingscampagne. Mensen leggen ons uit dat ze als thuisloze soms moeten kiezen tussen een douche of een warme maaltijd. Het gaat daarbij om bedragen van 1 euro om te eten en 75 eurocent om te douchen. Werken met kortingsystemen en met het heel goedkoop maken van zaken, lost met andere woorden niet alles op.

In het Vlaams regeerakkoord wordt terecht extra aandacht gevraagd voor het feit dat wie arm is zelden even goed participeert aan cultuur, vrije tijd en sportbeleving als de anderen. Het mattheuseffect speelt ten volle zijn rol. Een van de voorstellen van het Vlaams regeerakkoord om daar iets aan te doen, is de fameuze Vrije Tijds+kaart. Ik insister er niet sterk op. Ik wil de minister vooral ondervragen over wat hij reeds gedaan heeft en over wat hij zinnens is om nog te doen om de problematiek van de cultuurparticipatie aan te pakken. Als het kan met kortingsystemen en met een dergelijke kaart, des te beter. Ik geloof echter eerlijk gezegd dat de doelgroep die het zwakste staat in het leven, precies de groep is die heel moeizaam met papier en met kaarten omgaat. We moeten daar rekening mee houden.

Dames en heren, ik verbreed mijn vraag dus, maar ik

denk dat dat de minister niet zal hinderen. Ik heb immers het gevoel dat hij in zijn beleidsbrief, die op stapel staat, bijzonder veel aandacht aan cultuurparticipatie wil besteden. Hij heeft dat in elk geval aangekondigd. Ik wil hem gewoon vragen hoe ver het staat met de uitvoering van dat deel van het regeerakkoord. Hoe zorgen we ervoor dat cultuur, vrije tijd en sportbeleving ook ter beschikking staan van mensen die op financieel-economisch vlak achtergesteld zijn? *(Applaus bij CD&V)*

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, mijnheer Vanackere, ik ben erg blij met deze vraag. Ook op het gebied van cultuur-, jeugd- en sportbeleid wordt een niet-aflatende aandacht voor de strijd tegen armoede centraal geplaatst. Het regeerakkoord is een bijbel voor de Vlaamse Regering, maar we weten allebei dat een bijbel niet altijd letterlijk moet worden genomen: de inhoud en de context zijn essentieel.

Mijnheer Vanackere, in het regeerakkoord staat inderdaad dat het concept van de Vrije Tijds+kaart moet worden onderzocht. We zijn daar nu mee bezig. Ik stel vast dat de kaart op zich, volgens de huidige stand van het onderzoek, meer negatieve dan positieve effecten kan hebben. Terecht hebt u opgemerkt dat de kaart een instrument moet zijn om te bekijken hoe we de participatiedrempel kunnen wegwerken en hoe we de deelname aan cultuur en sport kunnen verhogen van mensen die in armoede leven. Dit geldt ook voor andere doelgroepen die vandaag bijzonder weinig participeren aan cultuur, zowel passief als actief.

Het centraal plaatsen van participatie is minstens een van de twee, zo niet de belangrijkste doelstelling van het beleid dat ik wens te voeren, zowel op het vlak van cultuur als op het vlak van sportbeleving. Participatie voor iedereen heeft tal van aspecten. Wellicht kunnen we daarover in dit parlement een debat houden. Ik ben immers zinnens om tegen 1 januari 2008 een ontwerp van decreet over participatie aan cultuur en sport in te dienen en hopelijk te laten goedkeuren.

We gaan daar dus binnen het parlement een degelijk en onderbouwd debat over organiseren om tot een ontwerp van decreet te komen. Dat moet heel wat aspecten omvatten, onder meer een voldoende aanbod, de begeleiding van het publiek en de publiekswerking. Doelgroepwerking is een van de heel uitdrukkelijke aspecten.

Een ander aspect is het rechtstreeks werken met verenigingen en met het middenveld, dat de nodige kennis heeft en de begeleiding van een aantal moeilijker te bereiken doelgroepen in de samenleving dagelijks op

zich neemt. De verenigingen waar de armen het woord voeren zijn daarbij absoluut een bondgenoot. Het Participatiefonds, dat we vandaag al hebben en nog verder uitbreiden, hebben we gisteren trouwens, naar aanleiding van de Werelddag van verzet tegen extreme armoede, aangepast in die zin dat we in het verleden die middelen alleen maar ter beschikking stelden voor deelname aan het cultuuraanbod vanuit de gesubsidieerde sector. Dat mogen we niet langer doen. Dat is betutteling die niet correct is. Mijn kinderen gaan bijvoorbeeld graag naar een film of een musical van K3 kijken. Waarom zou dit dan voor kinderen die in armoede leven, niet ondersteund kunnen worden vanuit dat Participatiefonds omdat het geen subsidie krijgt van de Vlaamse Gemeenschap? Die betutteling moet dus weg. We zijn het Participatiefonds momenteel volledig aan het herbejken en aan het versterken met nieuwe middelen.

Anderzijds moeten we blijven werken met die lokale partners: de gemeenten, het verenigingsleven, dat daarover een grote knowhow heeft opgebouwd, en ten derde – want ik kan het in dit korte tijdsbestek niet allemaal aan bod laten komen – de begeleiding die Kunst en Democratie moet realiseren voor de gemeentebesturen op het vlak van lokaal cultuurbeleid, zodat die gemeentebesturen op zinvolle wijze kunnen omgaan met het aanbod van kunst en cultuur voor kansengroepen en mensen die in armoede leven. Ik heb het nu specifiek over cultuur, maar we moeten hetzelfde ook ontwikkelen op het gebied van sport. Ook op dat vlak zijn we momenteel nog met heel wat zaken bezig. De heer Van Dijck en de andere mensen die sport volgen, zijn daarvan op de hoogte en weten dat dat een van de grote prioriteiten wordt.

Ik heb gisteren op een debat vastgesteld dat heel veel mensen binnen de bewegingen waar armen het woord voeren, maar ook heel veel mensen binnen de Vierde Wereld in het algemeen, ervan overtuigd zijn dat culturele uitsluiting soms nog meer mensonterend is dan de verfoeilijke materiële armoede. Soms wordt binnen onze eigen sector het debat gevoerd dat er veel aandacht gaat naar participatie, maar ook binnen de Vierde Wereld moeten we soms wel duidelijk maken dat dit een even schrijnend probleem is en dat het een even groot mensenrecht is dat we gerealiseerd moeten krijgen. We gaan daar in deze legislatuur al het mogelijke aan doen om daarin forse stappen vooruit te zetten.

De heer Steven Vanackere: Ik ben heel tevreden met het antwoord, met name met een drietal accenten die de minister heeft gelegd. Het accent op waardigheid, liever dan over de centen te spreken. Want het heeft ook vaak met waardigheid te maken, te zeggen: ‘participeer mee, want je bent het waard.’ Het accent op het verenigingsleven heb ik gewaardeerd, en het feit dat u ervoor kiest om niet te betuttelen. Dat zijn drie zeer sterke accenten die ik waardeer in uw antwoord.

Ik wil nog de aandacht vestigen op één enkel punt dat ook voortvloeit uit de studie van Recreatief Vlaanderen die onder uw hoede tot stand is gekomen. Daaruit blijkt dat kinderen van mensen die weinig participeren aan cultuur zelf ook statistisch minder kans hebben om te participeren.

Het idee van de generatiearmoede is dus een realiteit in de cultuursector. Bij de ontwikkeling van uw doelgroepenbeleid moet u er rekening mee houden dat kinderen deelnemen aan het cultuurproces, onder meer omdat ze daarin worden gesteund door het thuisfront. Uitgerekend uw doelgroep heeft het op dat vlak wat moeilijker omdat hun ouders het voorbeeld niet kunnen geven. Ik vraag dan ook meer aandacht voor die groep.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de positie van een directeur van de openbare omroep als onderhandelaar van een bestuursakkoord in een Vlaamse stad na de gemeenteraadsverkiezingen

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de politisering van de VRT. Ik weet dat dit onderwerp u na aan het hart ligt. Nog niet zo lang geleden werd u er door allerlei partijen van beschuldigd de VRT te willen politiseren en meer macht aan de politiek te geven.

Ik wil het in dit geval hebben over Bettina Geysen, wier partner – maar dit volledig terzijde – vandaag heeft besloten de VRT te verlaten. Mevrouw Geysen heeft deelgenomen aan de gemeenteraadsverkiezingen op een lijst van spirit. Momenteel onderhandelt ze in naam van spirit voor het burgmeesterschap. En dan vraagt men zich af hoe we ook maar durven vermoeden dat de VRT gepolitiseerd zou zijn. Ik zou het echt niet weten.

Guy Peeters, de voorzitter van de raad van bestuur van de VRT, was daar niet gelukkig mee en ook u niet, mijnheer de minister. Ook Piet Van Roe, de nieuwe gedelegeerd bestuurder, kon mevrouw Geysen niet terugroepen. Ik begon Tony Mary te missen maar ik ben blij dat minister Anciaux het heeft goedge maakt. Hij neemt de verdediging op van zijn spirit-madam, en dat is heel fijn en loyaal. Hij zegt: ‘Andere toplui bij de VRT doen evenzeer aan politiek maar die bewegen zich vooral achter de schermen. In alle benoemingen

voor de VRT hebben we nooit een spirit-kandidaat naar voren gestuurd. Ik daag alle partijen uit om datzelfde hard te maken.’

Minister Anciaux, ik dank u. Ik zeg dit nu al twee jaar en eindelijk wordt het door u bevestigd. Ik ben vooral geïnteresseerd in dat lijstje. Ik denk dat minister Bourgeois daar ook in geïnteresseerd is. Daaruit zou onder meer kunnen blijken waarom CD&V-N-VA stiefmoederlijk wordt behandeld in entertainmentprogramma's op de VRT en wie welke politieke kleur heeft. Ik vind het vreemd dat dit allemaal zomaar kan bij een openbare omroep waarvan de neutraliteit gegarandeerd moet zijn.

Mijnheer de minister, wist u dat de commerciële omroepen een strengere deontologische code hanteren dan de openbare omroep? Een politiek mandaat en een functie bij een commerciële zender gaan niet samen, en dan heb ik het nog niet over topfuncties. In dit geval gaat het over een directeursfunctie bij een niet oninteressante afdeling: nieuwe media. Nu zou er dus een deontologische code moeten komen. Met andere woorden, er verandert niets, iedereen blijft op zijn plaatsje en Bettina Geysen doet doodleuk verder voor spirit. Dat is niet goed, zelfs de journalisten van de VRT vinden dit een brug te ver. Als dat kan, dan is het onmogelijk om af te raken van de verdenking van politisering, aldus de journalisten. Er moet dan ook een tandje worden bij gestoken. Vandaar mijn vraag, mijnheer de minister. Welke maatregelen zult u nemen om de politieke neutraliteit van de VRT te garanderen? Wij stellen die vaak ter discussie maar deze keer hebben we de bevestiging gekregen van een lid van de Vlaamse Regering. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Verstrepen, u verengt uw vragen tot één hoofdvraag. In de schriftelijk ingediende versie had u het over meer problemen. Ik wil daar toch even op ingaan. U vraagt in de ingediende tekst onder meer wat het standpunt van de regering is. Ik wil toch duidelijk maken dat de regering daarover geen standpunt heeft. Ze zal en mag er ook geen over innemen. Toen ik de eerste keer werd ondervraagd over die zaak, heb ik gezegd dat dit de wil was van het parlement. Het is de gedelegeerd bestuurder die daarvoor bevoegd is. Hij is verantwoordelijk voor het hele personeelsbeleid, met dien verstande dat de raad van bestuur richtlijnen kan verstrekken bij het goedkeuren van het ondernemingsplan aangaande dat beleid. Voor de rest is het een exclusieve bevoegdheid van de gedelegeerd bestuurder.

Ik wil toch nog eens benadrukken dat ik mijn mening heb gegeven over die aangelegenheid. Ik heb dat steeds gedaan met grote terughoudendheid. Ik heb dat gedaan toen ik in het parlement werd ondervraagd. Ik heb dat

evenzeer gedaan toen journalisten mijn mening vroegen. Ik heb steeds geantwoord dat dit een bevoegdheid is van het management. Dat was de wil van de decreetgever. De regering kan, wil en mag hierin niet interfereren. Zelfs de raad van bestuur kan dit niet, zeker niet in een concreet geval.

Ik heb de nodige actie ondernomen. Ik heb contact opgenomen met de gedelegeerd bestuurder omdat dit onderwerp de publieke opinie beroerde. Dat heeft geleid tot publieke discussies. Zoals u hebt aangegeven, heeft de gedelegeerd bestuurder een onderhoud gehad met de betrokkene. De gedelegeerd bestuurder zit op dezelfde lijn die ik heb verdedigd, namelijk dat dit niet opportuun is. Dat is ook het standpunt van de voorzitter van de raad van bestuur. Er is echter geen rechtsgrond om daartegen hic et nunc op te treden.

De gedelegeerd bestuurder heeft gezegd dat we moeten kijken of we de gedragscode, de deontologische code niet moeten uitbreiden. U mag niet de indruk wekken dat er daarover geen code bestaat bij de VRT. Ik heb dat in het parlement ook toegelicht. Er is wel degelijk een code voor de mensen van de VRT die op het scherm komen bij informatieve programma's. Daarnaast is er ook een zeer strenge code voor journalisten. Naar aanleiding van een geval dat zich nog niet heeft voorgedaan, rijst nu de vraag of de code moet worden uitgebreid. Naar mijn persoonlijke mening moet dat gebeuren. De gedelegeerd bestuurder wint daarover nu advies in bij een extern juridisch bureau. Aan de hand daarvan zal een beslissing worden genomen.

Ik heb er ook altijd voor gepleit geen ad-hocbeslissing te nemen. Als er een beslissing wordt genomen, moet er een kader worden geschetst. De beslissing moet gelden voor alle personen die zich in dezelfde omstandigheden bevinden. Dat is ook gebeurd. Het advies wordt ingewonnen. Op basis daarvan zal het management, de enige bevoegde instantie ter zake, een beslissing moeten nemen. Wel kan de raad van bestuur algemene richtlijnen verstrekken naar aanleiding van het ondernemingsplan. Ik neem aan dat dit punt binnen de organen van de VRT, binnen de raad van bestuur, en zeker op het niveau van het management, zal worden behandeld nadat dit advies is verstrekt. (*Applaus bij CD&V en VLD-Vivant*)

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp natuurlijk dat het, ook voor u, zeer moeilijk is om daartegen op te treden. Soms vraag ik me wel af of we de hele tijd moeten wachten vooraleer er wordt opgetreden. Dat gebeurt dan een beetje à la carte. Misschien moeten we meer aandacht besteden aan die politieke neutraliteit van een openbare omroep, die wordt gefinancierd door het parlement. Het is een beetje makkelijk te antwoorden dat het de gedelegeerd bestuurder is die hiervoor ver-

antwoordelijk is. Hij laat nu uitschijnen dat hij er op dit ogenblik niets aan kan doen.

Mijn punt is net dat er niets verandert. Men had zelfs al veel eerder kunnen optreden of kunnen onderzoeken of dat moest gebeuren. Het gaat om de periode voor, tijdens en na de verkiezingen. Heel de tijd wordt de perceptie bij de publieke opinie, bij de consument van de openbare omroep, gevoed. U weet ook dat – en meer dan ooit in de media – de perceptie een gevaarlijk gegeven is. Dat geldt zeker voor de openbare omroep. Als blijkt dat hij een propagandakanaal voor welke strekking dan ook is – wat ik natuurlijk nooit zou durven beweren –, dan kunnen we beter stoppen met een openbare omroep. Ik weet dat hij u zeer nauw aan het hart ligt. Ik vraag dat er op dat vlak verder wordt nagedacht, om de verankering van de neutraliteit van de openbare omroep verder te garanderen.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Verstrepen, mijn antwoord is helemaal niet de gemakkelijksoplossing. Integendeel, u zoekt de gemakkelijksoplossing. U interpelleert de minister, wetende dat de minister ter zake geen bevoegdheid heeft. Het is zo gewild door het parlement en dus moet u consequent zijn.

Aangezien ik inderdaad depolitisering hoog aanschrijf, heb ik altijd zowel in het parlement als ten aanzien van de pers gezegd dat dit niet tot mijn bevoegdheid behoort. Ik heb er mijn mening over geventileerd, en ik blijf bij die mening: er zijn maar twee oplossingen. Ofwel komt er inderdaad binnen de VRT een kader dat de gedragscode bepaalt, ofwel wijzigt u als decreetgever de decreten – waar ik, behalve voor algemene kaders, geen voorstander van ben. Ik vind het een goede zaak dat het personeelsbeleid uit handen is genomen van de partijpolitiek, maar er kan maatschappelijk inderdaad worden nagedacht over de noodzaak van algemene maatregelen om de neutraliteit van de VRT beter te funderen. Niet à la carte, niet ad hoc.

De heer Jurgen Verstrepen: Ik vind het een beetje vreemd – en ik zal daar inderdaad op toezien – dat het voor de VRT niet zou lukken terwijl in de Vlaamse mediadecreten met betrekking tot elke lokale radio en elke commerciële omroep genoteerd staat: ‘onafhankelijk van de politiek en geen politiek mandaat’. Wat voor de commerciële omroepen in de mediadecreten kan, kan dus blijkbaar niet voor de VRT. Mag ik dat vreemd vinden?

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Vera Dua aan de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gevolgen van de federale beslissing inzake heffingen op verpakkingen voor het Vlaamse afvalbeleid

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mevrouw de voorzitter, dames en heren ministers, collega's, wij hebben allemaal kennis genomen van de verklaring van de premier in het federale parlement. Men is daarover nu aan het discussiëren op de plek waar het moet gebeuren, in het federale parlement. Het is mij echter opgevallen dat daarin een aantal maatregelen worden aangekondigd die toch wel impact hebben op het Vlaamse beleid. Een van die maatregelen zijn de milieuheffingen op verpakkingen, andere dan drankverpakkingen.

Mijnheer de minister, voor alle duidelijkheid: ik ben een zeer groot voorstander van het instrument ecofiscaliteit. U weet dat, wij zijn daar ook al zeer veel mee bezig geweest. Het is zeer, zeer, zéér belangrijk. Maar dan moet het natuurlijk wel voldoen aan een aantal basisprincipes. Zo moet die heffing sturend zijn. Ze mag niet dienen om geld in het laatje te brengen maar ze moet het gedrag van consumenten en producenten sturen in een richting die goed is voor het milieu of voor de klimaatproblematiek. Dat was ook zo in de tijd van de eerste grote discussies over de ecotaks en ecoboni van paars-groen: toen werd er inderdaad voor gezorgd dat via een ecobonus de producten die op een milieuvriendelijke manier waren verpakt, een toegift kregen, en dat aan de andere kant de ecotaks werd toegevoegd voor de producten die op een milieuonvriendelijke manier waren verpakt. Dat maakte het prijsverschil voldoende groot om effectief sturend te zijn.

Ondertussen heeft de paarse regering dit al helemaal verkracht of ontmanteld en heeft de huidige regeling, zoals we weten, heel weinig effect op het consumentengedrag en op het milieu. Men zou denken dat de federale regering daaruit lessen heeft getrokken, maar wat ze vooral heeft geleerd, is dat een belasting met een groene saus over blijkbaar de ideale manier is om uit begrotingsdiscussies te geraken. Hier is dat ook het geval. We moeten natuurlijk nog afwachten op welke manier dit zal gebeuren, maar ik heb ondertussen gehoord welke bedragen die heffing zou opleveren. Daaruit blijkt zeer duidelijk dat zij absoluut geen reële milieueffecten zal opleveren. Ze zal niet of slechts beperkt sturend zijn voor consumenten en producenten. We hebben hier dus te maken met een zeer eenvoudige manier om belastingen te innen onder het mom van zorg voor het milieu.

Als minister van Leefmilieu moet u daar allicht een

mening over hebben. Misschien is het dus toch goed om daarop te reageren. Denkt u dat dit effect zal hebben op het vlak van milieu of klimaat? Ik kan u misschien meegeven dat uw fractieleider in de Kamer sterk heeft gefulmineerd tegen deze maatregel. Deze informatie kan inspirerend zijn voor uw antwoord.

Mijnheer de minister, is er overleg gepleegd met de Vlaamse Regering? Het gaat toch over uw kernactiviteit, namelijk milieu, afval en energie? Denkt u dat er effecten zullen zijn op uw beleid? Hoe gaat u daarop reageren? Ik hoop dat uw en onze doelstellingen dezelfde zijn, namelijk minder afval produceren, de hele klimaatproblematiek op een duurzame manier oplossen en ervoor zorgen dat stappen vooruit worden gezet op het vlak van leefmilieu.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, mevrouw Dua, ik ga ervan uit dat u mij niet vraagt om commentaar te leveren op de beleidsverklaring van de federale eerste minister omdat dat debat op een andere plaats volop aan de gang is. Ik heb de verklaring ook met zeer veel aandacht gelezen. Het stuk waar naar u verwijst, begint met het onderhoud dat de premier heeft gehad met de heer Al Gore. In de beleidsverklaring geeft hij terecht nog eens de ernst van Kyoto mee en zegt dat er twee maatregelen zullen worden genomen.

De eerste maatregel hebt u al een hele tijd gevraagd, namelijk de belastingaftrek voor roetfilters. Ik ga ervan uit dat het dan gaat over de verhoogde investeringsaftrek wanneer roetfilters worden geïnstalleerd. Dat is zeer positief. U weet dat Vlaanderen al een tijd subsidies geeft aan vrachtwagenchauffeurs die een roetfilter installeren of die zich sneller een Euro 5-motor aanschaffen. Men wil dat ook uitbreiden naar andere energiebesparende investeringen en dat is heel positief.

De tweede maatregel betreft het opleggen van een heffing voor milieuvriendelijke verpakkingen. Ik heb samen met u gelezen dat de heffing varieert naargelang de CO₂-balans, en daarover gaat uw vraag. Ik moet eerlijk zeggen dat ik nog tal van vragen heb bij wat ik lees. Ten eerste vraag ik me af wat de wetenschappelijke onderbouw is om één groep te nemen en er geen andere producten bij te betrekken. Papier bijvoorbeeld wordt uitdrukkelijk uitgesloten, wat de sector van papier en karton erg gelukkig maakt. De anderen die dat geluk niet hebben, zijn natuurlijk heel boos. Ik ga er echter van uit dat de eerste minister over heel degelijk onderbouwd wetenschappelijk materiaal beschikt.

Ten tweede vraag ik me af waarom het om deze groep gaat. U weet dat de VITO levenscyclianalyses doet en nagaat hoe CO₂ wordt verwerkt en wat de hoegrootheid is. Ik ga ervan uit dat dit voorhanden is en dat deze sec-

tor is geselecteerd op basis van heel wat terechte argumenten.

Ten derde vraag ik me af of de opbrengsten die uit de heffingen komen, gebruikt zullen worden voor de zorgen uit het Kyotoplan dat het federale niveau in 2004 in Raversijde heeft opgemaakt en waarin staat dat het federale niveau 4,8 miljoen ton CO₂-equivalent moet bijdragen aan de doelstellingen in het kader van Kyoto. Ik heb nadien geen ander plan meer gezien. Ik vermoed dat de premier daarnaar verwijst.

U vraagt of dat een impact heeft op ons beleid. Mevrouw Dua, het zal niet dikwijls gebeuren, maar ik ben het met u eens dat we alles moeten inzetten op preventie en recyclage. *(Opmerkingen van de heer Ludo Sannen)*

Ik wou gewoon zeggen dat de vorige regeringen een beleid in de steigers hebben gezet dat ik graag voortzet. Het afvalbeleid is een Vlaamse materie. Op dat vlak zet ik het beleid van mijn voorgangers voort en streef ik de afsluiting van interregionale samenwerkingsakkoorden na. Uiterekend op 5 oktober heb ik met mijn collega's uit de regio's vergaderd. Wel, we zijn bijna rond met de uitwerking van een nieuw samenwerkingsakkoord over het probleem van de verpakkingen.

Naast samenwerkingsakkoorden zijn er evenwel nog andere maatregelen genomen. Voor de bedrijven is er de eco-efficiëntiescan. Producenten van verpakkingen zullen aan bijkomende, zwaardere verplichtingen worden onderworpen. Verder zullen de consumenten worden gesensibiliseerd, eens het samenwerkingsakkoord volledig rond is. En dan is er de federale maatregel. Die maatregel wordt opgelegd. Wij verdedigen een andere aanpak: overleggen met de regio's om samen stappen vooruit te zetten. Tot vandaag levert dat behoorlijke resultaten op.

Samen met u ben ik bevreesd dat de federale maatregel, die 600 miljoen euro moet opbrengen, een invloed zal hebben op de resultaten die mijn voorgangers en ikzelf de afgelopen periode hebben geboekt. Ik maak me dus zorgen. Die zorgen zullen evenwel als sneeuw voor de zon verdwijnen eens de maatregel wordt verduidelijkt en beargumenteerd, en het duidelijk wordt dat de uitvoering ervan ons beleid niet in de weg staat. *(Applaus bij CD&V, de N-VA en het Vlaams Belang)*

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, we zijn het over een groot aantal zaken eens. Dat is op zich al een reden om te feesten. Ik vind evenwel dat u vandaag een unieke kans hebt om als minister van Leefmilieu het roer echt in handen te nemen. U hebt de kans om naar de federale regering te stappen en terecht verontwaardigd te protesteren tegen het feit dat het milieu wordt misbruikt om belastingen te kunnen innen en een

gat in de begroting dicht te rijden. De heer Al Gore wordt er bijgesleurd. Wellicht zou de heer Gore niet tevreden zijn als hij zou vaststellen dat zijn indrukwekkend discours wordt herleid tot de invoer van belastingen op verpakkingen.

Ik wil u echt helpen, mijnheer de minister. Ik dring erop aan dat u een harde actie bij de federale overheid onderneemt om ervoor te zorgen dat deze maatregel wordt bijgewerkt. Let wel: ik ben een voorstander van ecofiscaliteit. Dat moet evenwel op een goede manier gebeuren, zodat de maatregel een gunstig effect heeft op het milieu en het energieverbruik, en niet wordt gereduceerd tot een mechanisme om belastingen te innen.

Minister Kris Peeters: Een: ik koester dit moment. Twee: als ik uw hulp nodig zou hebben, dan zou ik die zeker inroepen (*Gelach bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Annick De Ridder tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de toepassing van het decreet basismobiliteit bij stakingen, naar aanleiding van de staking bij De Lijn Oost-Vlaanderen

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, we waren allen getuige van de wilde staking bij De Lijn in Destelbergen, die gedurende een week een flink deel van het openbaar vervoer in de streek heeft lamgelegd. Gisteravond heeft de sociale bemiddelaar de staking kunnen beëindigen, maar mijn vraag was toen al ingediend. Het is niet mijn bedoeling om op de grond van de staking terug te komen. Toch wil ik opmerken dat als een directie van De Lijn een advies geeft over een ambtenaar, dit wel gefundeerd zal zijn.

Ik wil het wel hebben over het basisrecht op mobiliteit waarop heel wat werknemers en leerlingen die week geen beroep hebben kunnen doen. Voor dat recht vechten we al sinds de vorige regering en de minister is er een groot voorstander van. Veel mensen maken intussen gebruik van het openbaar vervoer. Maar vorige week moesten bedrijven zoals Sidmar zelf vervoer organiseren en moesten bepaalde scholen hun deuren sluiten omdat er geen leerlingen aanwezig waren. Waar leggen we dan de grens? Ik wil het stakingsrecht niet in vraag stellen want dat is een verdragsrechtelijk recht. Maar waar komt de botsing met het andere recht, het recht op basismobiliteit, dat een middel is om andere doelstellingen te be-

reiken zoals het recht op arbeid en het recht op onderwijs?

Ik pleit namens mijn fractie voor een beperkte basisinvulling waar men, naar analogie met de verpleegsector, zorgt voor een gegarandeerde minimumdienstverlening in de publieke sector.

Daarom, mevrouw de minister, heb ik een aantal vragen. Gisteren is er beslist om van Destelbergen een soort afgescheurde regio te maken. Is het niet uw bevoegdheid om regio's op te splitsen?

Als er in de toekomst nog wilde stakingsacties plaatsvinden, hoe gaat u daar dan op reageren? Acht u het wenselijk om in een minimale dienstverlening te voorzien? Of acht u het wenselijk om nog verder lijnen uit te besteden aan de privésector, wat geopperd werd door het directiecomité van De Lijn?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Samen met vele anderen in dit parlement betreur ik de acties van de afgelopen dagen en het feit dat vele reizigers de dupe waren van een conflict rond één persoon.

Ik ben blij dat er gisteren een akkoord bereikt is tussen vakbonden en directie onder impuls van de sociale bemiddelaar.

U verwijst naar het decreet Basismobiliteit en het recht op basismobiliteit. Het decreet Basismobiliteit en de rechten die daarin vervat zijn, zijn verbonden met een normale exploitatieomgeving. Dat betekent dat acties zoals stakingen, die buiten de wil om van de directie gebeuren, geen aanleiding geven tot het afdwingen van de rechten in het decreet Basismobiliteit. Er is geen rechtsbasis om verdere acties te ondernemen.

U stelt een vraag over een minimale dienstverlening. Dat betekent dat men personen moet kunnen opvoerden tijdens een staking. Voor alle duidelijkheid: staken is een basisrecht en laten we dat ook zo houden want het is een belangrijke pijler van de sociale vrede, ook binnen De Lijn, waar de overlegplatforms in het algemeen goed functioneren.

Er is natuurlijk een federale wetgeving, een koninklijk besluit uit 1950, waarop bijvoorbeeld werkgevers een beroep kunnen doen om te vragen dat er een dienstverlening op poten wordt gesteld. Die vraag werd echter niet gesteld en moet ook aan de federale minister van Werk worden gesteld.

Toen de wetgeving werd opgesteld, werd ook nagegaan wat de vitale behoeften binnen bepaalde sectoren zijn. Maar binnen de sector transport en mobiliteit

werden die nooit gedefinieerd. Als we dat zouden willen, is het aan het paritair comité om zich daarover te buigen.

Ik ben geen vragende partij om die weg te bewandelen. Ik zou de komende weken – want we staan ook voor nieuwe onderhandelingen in het kader van een cao binnen De Lijn – veeleer willen nagaan hoe we de sociale vrede beter kunnen verankeren en afdwingen binnen De Lijn. Die weg zal ik de komende maanden volgen, samen met de directie en de vakbonden.

Mevrouw De Ridder, de afzonderlijke stelplaats Destelbergen past binnen het beleid dat De Lijn ontwikkelt inzake nieuwe wegen voor de exploitatie. Er wordt een hele beleidslijn, die al gepland was, ontwikkeld en dat punt wordt nu al uitgevoerd, zodat voor die stelplaats een regiomanager wordt aangesteld. Ik heb daar geen problemen mee, omdat de nieuwe wegen naar exploitatie een nieuwe beleidslijn vormen die mijn steun geniet.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind het wel jammer dat u zich niet uitspreekt voor de mogelijkheid om mensen op te vorderen en een minimale dienstverlening mogelijk te maken. In tal van andere sectoren zien we dat dat wel mogelijk is. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de zorgsector.

Ik noteer dat een aantal zaken federaal verder onderzocht en gevraagd worden. De VLD-fractie heeft in het federale parlement een voorstel in die zin ingediend. Ik denk dat het debat daar op gang getrokken moet worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUALITEITSDEBAT over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen

De voorzitter: Dames en heren, het debat is geopend.

Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, al meermaals werd u in de commissie voor Onderwijs over dit onderwerp ondervraagd. Er ligt in de commissie ook een voorstel van resolutie voor, maar naar aanleiding van de toespraak die u vorige zaterdag hield voor de vereniging BEKINA, naar aanleiding van haar 20-jarig bestaan, doken een aantal nieuwe zaken op waarover we graag wat meer uitleg zouden hebben.

Een van de conclusies die voornamelijk door de kranten werd getrokken na uw toespraak, was dat er geen geld en extra middelen zullen komen voor de begeleiding van hoogbegaafde kinderen. Mijnheer de minister, verder

stelde u – en dat veroorzaakte nog meer ophef binnen mijn fractie – dat de zorgcoördinator zich niet meer met deze leerlingen mag bezighouden. U stelde expliciet dat zorguren niet gebruikt mogen worden voor hoogbegaafde leerlingen, aangezien de zorguren bedoeld zijn voor leerlingen die in hun ontwikkeling bedreigd zijn. U stelde ook dat de volledige opvang van deze leerlingen in de klas moet gebeuren, door het magische woord, zoals u het noemde, differentiëren. Tenzij deze leerlingen nog kampen met depressies of leerproblemen als ADHD, dyslexie enzovoort, want dan kunnen ze wel terecht bij de zorgcoördinator.

Intussen heeft de praktijk uitgewezen dat net door het inrichten van kangoeroeklassen, met of zonder zorguren, problemen zoals depressies bij hoogbegaafde leerlingen voorkomen kunnen worden. De praktijk heeft ook uitgewezen dat bij het differentiëren van de leerstof juist de hoogbegaafden als eerste uit de boot vallen, om de eenvoudige reden dat niet elke leerkracht uren kan of wil spenderen aan het opzoeken of uitwerken van extra oefeningen voor een of twee hoogbegaafde leerlingen in de klas en dat er zeer weinig materiaal voorhanden is om de leerlingen adequaat te begeleiden of te kunnen differentiëren.

Mijnheer de minister, in uw toespraak pleit u er wel voor om deze opdracht, dus het differentiëren of het inrichten van kangoeroeklassen, te laten uitvoeren door ouders die zich vrijwillig aanmelden. U stelde eveneens voor dat hoogbegaafde leerlingen een rol zouden kunnen spelen bij het bijwerken van zwakkere leerlingen. Ze worden dus een hulpje van de leerkracht of van de zorgcoördinator.

Nog verder in die toespraak zei u dat de problematiek van de hoogbegaafde leerlingen niet meer expliciet wordt opgenomen in het leezorgkader, waar dat in een eerste nota wel het geval was, tenzij die problematiek samengaat met leerproblemen zoals ADHD, ADD, dyslexie, autisme enzovoort. Hierdoor kan er geen werk worden gemaakt van een specifieke detectie van hoogbegaafde leerlingen vóór er problemen opduiken. Men moet dus wachten op een probleem bij die leerlingen om hen dan te kunnen begeleiden. Net als dat probleem zich voordoet, wordt die hoogbegaafde leerling echter vaak niet meer als zodanig beschouwd en worden er wel eens foutieve conclusies getrokken, bijvoorbeeld dat die leerling een leerachterstand of leer- of ontwikkelingsstoornissen heeft, terwijl het net omgekeerd is.

U verwees ook nog naar cao VIII. We weten dat er op vraag van de scholen extra middelen worden toegerekend, net om die zorguren uit te breiden. De scholen vinden die uren doeltreffend, maar ontoereikend. Ze hebben er meer nodig. U stelde in die cao voor om die middelen te verdelen over de scholengemeenschappen

die naargelang hun scholen expertise opgebouwd hebben, meer of minder van die uren zouden kunnen toekennen aan een specifieke school. Zaterdag haalde u daar echter weer de hoogbegaafde leerlingen uit. Een school die expertise heeft opgebouwd in begeleiding van hoogbegaafde leerlingen, kan geen aanspraak maken op die extra zorguren.

Ik blijf achter met een wat wrang gevoel. U hebt steeds de mond vol van gelijke kansen. Ook in deze toespraak verwees u weer naar gelijke kansen. We hebben u al meermaals laten verstaan dat we op zich niet tegen die gelijke kansen zijn, maar dat we er wel problemen mee hebben dat het net de kinderen zijn die langs boven uit de mand vallen, de hoogbegaafden dus, geen gelijke kansen krijgen.

Mijnheer de minister, waarop hebt u zich gebaseerd om het verbod om die zorguren nog te gebruiken voor de ondersteuning van hoogbegaafde leerlingen, te formuleren? Hoe gaat u optreden tegen de scholen die nu net wel een deeltje van hun uren – vaak gaat het om een zeer klein deeltje – gebruiken om die leerlingen te ondersteunen? Hoe rijmt u dat standpunt met uw pleidooi voor gelijke kansen voor alle leerlingen? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, geachte leden van de regering, dames en heren, de studiedag van het voorbije weekend en de toespraak van de minister van Onderwijs leiden blijkbaar tot nieuwe onduidelijkheden en tot ongerustheid, vooral bij ouders van hoogbegaafde leerlingen. Daarom is het aangewezen vandaag wat meer duidelijkheid te creëren in deze thematiek.

Ik wil vier elementen aan bod brengen. In de eerste plaats vinden we het belangrijk dat de kwestie van de hoogbegaafdheid een plaats krijgt in het dossier van het leezorgkader. Het is precies de bedoeling om na te gaan in welke problematiek op welke manier de zorg in de toekomst kan worden uitgebouwd. Ik denk dat we het eens zijn met wat de minister in zijn toespraak heeft gezegd: als we ons onderwijs en onze samenleving in ogenschouw nemen, is het geen punt om tegemoet te komen aan elk individueel probleem. Een school is een bundeling van menselijke relaties, die als belangrijke sociale motor de samenleving mee vorm geeft. De school neemt niet het individu als norm, maar de gemeenschap. Wij kunnen ons volledig vinden in de opdracht om een evenwicht te zoeken tussen de belangen van iedereen samen en de afzonderlijke belangen.

Het stemt ons ook zeer tevreden dat u in uw toespraak hebt verwezen naar het rechten-en-plichtenbetoog. Ook binnen het onderwijs moet worden getracht te bekijken

welke partner welke verantwoordelijkheid op zich neemt, wie welke rechten en welke plichten heeft.

Sommigen krijgen inderdaad te maken met mogelijk schrijnende aspecten van hoogbegaafdheid. Die elementen zijn niet per definitie verbonden met hoogbegaafdheid zelf. Onzes inziens kunnen de problemen die ter zake rijzen vandaag perfect worden aangepakt in het gewone basisonderwijs, via de aan scholen toegekende zorguren. Momenteel is het onduidelijk of de zorguren nog kunnen worden aangewend voor de problematiek van de hoogbegaafdheid, en of de middelen worden teruggeschroefd. We menen te kunnen stellen dat in de cao VIII het aantal zorguren net wordt uitgebreid. Daartoe is in een aanzienlijk bedrag voorzien. Er kan geen sprake zijn van het reduceren van de middelen voor zorg. We stellen immers vast dat de zorgvraag binnen het onderwijs net toeneemt. De voorbije studiedag heeft bij sommige mensen echter onduidelijkheid gecreëerd. (*Opmerkingen van minister Frank Vandenbroucke*)

We menen dat de stelling over de reductie niet klopt. Het ware daarom interessant mocht u daarover vandaag opnieuw duidelijkheid verschaffen.

U gaf terecht aan dat het zeer moeilijk is om iemand als hoogbegaafd te bestempelen. Er bestaat immers geen eenduidige definitie. Er bestaan grote verschillen tussen hoogbegaafden. Daarom is het momenteel niet mogelijk om hoogbegaafdheid als rechtstreekse indicator in het financieringssysteem te gebruiken, op dezelfde wijze als dat gebeurt met betrekking tot de GOK-indicator. We kunnen dus uw gedachtegang volgen.

Een andere uitspraak uit uw betoog is volgens ons wel nog een discussiepunt. Het zou interessant zijn mocht daar vandaag wat duidelijkheid over komen. U zei namelijk het er niet mee eens te zijn dat sommige scholen GOK-uren of zorguren besteden aan de kangeroeklas. Bekijken we echter wat het GOK-decreet daarover zegt, dan lijkt het me dat er mogelijk een interpretatieprobleem rijst. Ik citeer uit het decreet: 'De Vlaamse Regering kent aan de scholen jaarlijks aanvullende lestijden voor het voeren van een zorgbeleid toe. De aanvullende lestijden worden aangewend voor initiatieven inzake de preventie en remediëring van ontwikkelings- en leerachterstanden, de begeleiding inzake sociaal-emotionele problemen en het gericht differentiëren in het curriculum.' Voor die drie punten kunnen de aanvullende lestijden dus worden gebruikt. Wij interpreteren dit zo dat het derde punt, het gericht differentiëren in het curriculum, wel ruimte laat om iets te doen voor de hoogbegaafden. Onze vraag is dan echter hoe ver een school op dat vlak kan gaan.

In het kader van de voornoemde differentiëring is het perfect mogelijk om bepaalde faciliteiten te geven en aparte groepen samen te brengen, maar is het dan ook

mogelijk om kangoeroeklassen op te richten voor een aantal schooljaren? Wat dat betreft, vinden we dat er onduidelijkheid bestaat. We willen weten wat mogelijk is. U geeft correct aan dat de GOK-uren niet kunnen worden besteed aan de problematiek van de hoogbegaafdheid op zich. De uren waarin is voorzien in het kader van de zorg, kunnen dat wel.

We stellen hierbij de belangrijke vraag of het aangewezen is dat de overheid zelf bepaalt voor welke problematiek, in welke context en in welke schoolomgeving bepaalde zorguren kunnen worden gebruikt. Het is belangrijk om scholen een zekere verantwoordelijkheid te geven. We moeten voldoende vertrouwen hebben in de expertise die scholen op dat vlak bezitten. Scholen moeten zelf kunnen bepalen op welke manier ze de zorg uitbouwen en ze moeten daarbij rekening kunnen houden met alle elementen die tijdens een schooljaar een rol spelen.

Naar aanleiding van de toespraak is het onduidelijk geworden op welke manier dit laatste punt kan worden geïnterpreteerd. Hoe ver kan een school gaan in het aanwenden van zorg? Blijft het voor een school mogelijk om kangoeroeklassen in te richten als ze dat de beste manier vindt om tegemoet te komen aan bepaalde problemen en om het onderwijs voor haar leerlingengroep te organiseren?

In de commissie kwam de volgende opmerking ook al aan bod. Ik wil toch nog even herhalen dat er in het basisonderwijs voldoende mogelijkheden zijn om zorg uit te bouwen, maar dat de leerlingenbegeleiding in het secundair onderwijs een aandachtspunt blijft. Momenteel is er geen decretale basis voor de zorguren. Het is belangrijk dat de middelen voor leerlingenbegeleiding in het secundair onderwijs in de toekomst toereikend zijn. Vooral aso-scholen hebben te maken met de problematiek van hoogbegaafdheid. Die problematiek gaat trouwens vaak gepaard met andere moeilijkheden en vergt een gepaste aanpak.

Mijnheer de minister, we willen graag van u vernemen op welke manier de zorg in de toekomst kan worden uitgebouwd.

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik zal een synthese maken van mijn vraag aangezien de bezorgdheid van mijn fractie aansluit bij de visie van de voorgaande sprekers.

Mijnheer de minister, de problematiek werd in eerste instantie opgeworpen in de reacties op uw speech van ouders van hoogbegaafde kinderen en adolescenten. Ze vinden dat u hen een beetje in de kou laat staan.

Daarnaast hebben ook de scholen hun bezorgdheid geuit op basis van wat werd gesteld in de speech en wat ook werd getoetst aan de antwoorden die u in de commissie hebt gegeven op 26 april 2006 en op 1 februari 2005. Wat werd gezegd, was niet op elkaar afgestemd, integendeel, het was tegenovergesteld aan elkaar.

U stelt dat er in verband met hoogbegaafdheid differentiatie moet komen. U wenst niet te labelen. In uw antwoord op een vraag van de heer De Cock in 2006 ging u ervan uit dat de scholen ter zake de nodige initiatieven kunnen nemen door middel van de GOK-uren, indien het gaat om een problematiek die aan een specifieke vereiste voldoet en kan worden opgelost. Daar tegenin gaan komt neer op het in de kou laten staan van de scholen die erin hebben geïnvesteerd. In cao VIII wordt 21 miljoen euro ingeschreven voor extra lestijden. Er is dus een marge voor die investering.

U stelt – gelukkig maar – dat hoogbegaafdheid geen gebrek is, maar dat als hoogbegaafdheid gepaard gaat met autisme-spectrumstoornissen, depressie of gedragsstoornissen, initiatieven kunnen worden genomen.

Ik meen te kunnen stellen dat, wanneer een dergelijke problematiek zich voordoet bij hoogbegaafden, de problematiek die in se aanwezig was, dan al verwaarloosd is.

De ouders willen bovendien duidelijkheid. En ik denk dat dit hier het forum is om zowel aan de scholen als aan de ouders duidelijk te maken welke initiatieven u, als minister van Onderwijs, in petto hebt, en hoe het komt dat u binnen dezelfde legislatuur geen duidelijkheid geeft over wat op een school kan worden gerealiseerd voor de hoogbegaafde kinderen, met de voorziene budgetten.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, mijnheer de minister, collega's, ik had gisteren een vraag om uitleg klaargemaakt in verband met deze problematiek, maar ik ben nu toegevoegd aan de lijst van de actuele sprekers. Van daar dat ik die vraag om uitleg ga brengen.

Het meeste is al gezegd, ik zal dat niet meer herhalen. De minister erkent in zijn toespraak dat leerkrachten en scholen aandacht moeten schenken aan die groep van hoogbegaafde leerlingen en dat zij recht hebben op kwaliteitsvol onderwijs. Dat is voor mij heel bemoedigend.

Dat kwaliteitsvol onderwijs moet volgens de minister gerealiseerd worden binnen het reguliere lestijdenpakket en niet binnen de zorg- of GOK-uren. Dat staat zo

in die toespraak, maar het staat een beetje in contrast met vroegere signalen. Als antwoord op een vraag om uitleg van mij op 20 april – mevrouw Hoebeke heeft daar ook aan gerefereerd – hebt u gezegd dat de problematiek rond de opvang van hoogbegaafden binnen de zorg- en GOK-uren kon, en dat dat binnen de autonomie van de scholen gesitueerd was.

De minister stelt nu dat de inrichting van klim-op- en kangoeroeklassen een goed initiatief is, maar dat het slechts kan via de gewone lestijden of op basis van vrijwilligheid bij leerlingen en ouders. GOK- of zorguren dienen volgens de minister ‘om leerlingen te ondersteunen die leerstoornissen hebben, ernstige psychische problemen ervaren en/of moeten opboksen tegen taalachterstanden. Hoogbegaafde leerlingen behoren niet tot die groep, tenzij ze kampen met een probleem als depressie, gedragsmoeilijkheden of autisme.’

De minister stelt evenwel ook, en dat is belangrijk, dat de GOK-uren en zorguren bedoeld zijn voor ‘leerlingen die in hun ontwikkeling bedreigd zijn’. Daar heb ik de indruk, mijnheer de minister, dat u van twee verschillende uitgangspunten vertrekt. Ik steun de minister volkomen in zijn beslissing om kansarmen sowieso te vatten door GOK- en zorgmiddelen, vanwege de hoge graad aan preventie die hierdoor wordt gegenereerd. Anderzijds begrijp ik de minister niet goed, wanneer hij voor wat de hoogbegaafden betreft, wil wachten tot wanneer de problemen zich effectief voordoen.

Met andere woorden, in het ene geval wordt heel terecht zwaar op preventie ingezet, terwijl de andere groep, met name die van de hoogbegaafden, het moet stellen met wat we gemeenzaam ‘kurieren am Symptom’ zouden kunnen noemen.

Heel wat onderzoek wijst echter uit dat hoogbegaafden in het huidige onderwijsstelsel in hun ontwikkeling bedreigd zijn, omdat het onderwijs – en dat is heel evident – zich richt tot de middenmoot. Met 23 jaar onderwijservaring weet ik dat differentiatie een eindig verhaal is. Hoogbegaafde kinderen stranden, ondanks hun intelligentie, dikwijls op het einde van het schooljaar op hetzelfde niveau als in het begin van dat schooljaar.

En hoewel de onderliggende oorzaak geen gebrek aan inzicht is, komt het er toch op neer dat het kind in zijn of haar ontwikkeling niet is vooruitgegaan. Ik wil maar zeggen: heel erg begaafd zijn is in de huidige schoolse context niet altijd een voordeel. Dikwijls worden dergelijke kinderen door de leerkracht of door het korps ervaren als tegendraads, koppig, weerspannig, vervelend of asociaal.

Ook het voorbeeld dat de minister aanhaalde om dergelijke leerlingen in te zetten om de wat tragere leerlingen

in de klas een beetje te helpen, lijkt me binnen de heersende jeugdcultuur niet echt aangewezen.

Het zou wel eens kunnen zijn dat de gebruikte benamingen zoals professor of uitsloover daardoor worden versterkt binnen de klasgroep. Dat is niet de bedoeling.

In Nederland worden heel wat initiatieven inzake hoogbegaafdheid genomen. In Duitsland zijn negen expertisecentra opgericht om de problematiek van hoogbegaafdheid te begeleiden. Mijnheer de minister, ik ben zeker geen voorstander van een elitaire behandeling. Ik wil vooral de nadruk leggen op het welbevinden van die leerlingen binnen de klasgroep. Ik ben ook niet per definitie een voorstander van het laten overslaan van klassen. In dat geval krijgt een andere problematiek de bovenhand, namelijk die van de emotionele leeftijd die helemaal niet aangepast is aan die van de klasgroep waarin die leerlingen terecht komen.

Mijnheer de minister, welke inzichten liggen ten grondslag aan uw beslissing dat scholen geen GOK- of zorguren meer mogen aanwenden voor de begeleiding van hoogbegaafde kinderen? Betekent dit dat u van oordeel bent dat de meeste hoogbegaafde kinderen geen hinder ondervinden van het feit dat ons onderwijs is gericht op de middenmoot van de leerlingen? Een aantal scholen richt tot op vandaag kangoeroe- of klim-op klassen in met GOK- of zorgmiddelen. Wat is de status van die klassen? Wat doen we dus met scholen die nu al een deel van hun GOK- of zorguren aanwenden voor het inrichten van kangoeroe- of klim-op klassen? Kan de expertise die scholen inzake hoogbegaafdheid hebben opgebouwd, behouden blijven?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wat de teneur betreft, wil ik me vooral aansluiten bij de heer De Cock.

Mijnheer de minister, in de discussies die we in dit parlement reeds hebben gevoerd, erkent u het probleem van de hoogbegaafdheid. U hebt dat ook gedaan in uw toespraak van vorige zaterdag. U zegt dat er een aantal methodes zijn om die problematiek in de scholen op te vangen. U hebt het dan onder meer over de kangoeroe- en klim-op klassen. U juicht die initiatieven toe. Wat verder in uw toespraak zegt u dat dit allemaal moet worden georganiseerd binnen de normale lestijden en met de reguliere middelen. Dat lijkt me een inherente tegenstelling, tenzij u uw woorden iets te weinig genuanceerd hebt weergegeven.

Eenzijds stelt u vast dat er een probleem is, anderzijds stelt u een aantal specifieke oplossingen voor die verder gaan dan differentiëren. Ik ben het eens met de heer De Cock wanneer hij zegt dat differentiatie een eindig

verhaal is. Wanneer een school verder gaat en in overleg toch voorziet in oplossingen binnen zijn structuur, dan moeten daar middelen tegenover staan. Dat is in het belang van de leerlingen en van de leerkracht die bijkomende inspanningen moeten leveren. Ik begrijp dan ook niet dat scholen daarvoor hun GOK- of zorguren niet kunnen aanwenden, terwijl dit nu wel voor een deel het geval is.

Ik denk dat het probleem is dat u dat te absoluut stelt.

U zegt daarenboven dat bij de hoogbegaafdheid de specifieke uren kunnen worden aangewend indien zich andere problemen voordoen. U denkt daarbij aan dyslexie, bepaalde gedragsmoeilijkheden enzovoort. De vraag is of u dan de mogelijkheid om bijkomende uren te besteden niet te veel beperkt op het moment dat het probleem zich voordoet. Gaat u daarbij niet in tegen uw beleid en tegen de benadering dat problemen ook moeten worden voorkomen? In nogal wat gevallen is het duidelijk dat de intellectuele voorsprong van sommige leerlingen, zeker als ze in een klas of een groep terechtkomen die wat ouder is, na verloop van tijd gepaard gaat met emotionele en relationele problemen.

De overheid moet meer middelen vrijmaken voor de preventieve aanpak van problemen en om scholen en leerkrachten, die naast de klasdifferentiatie nog iets extra's doen, te ondersteunen. Ofwel moet ze de mogelijkheid daartoe geven binnen de autonomie van de school. Uiteraard moet erover worden gewaakt dat alle probleemleerlingen aan bod komen en dat er voor gelijke onderwijskansen voor iedereen wordt gezorgd.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mevrouw de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, de afgelopen dagen is duidelijk gebleken dat onderwijs een levende materie is. Wat we hierbij willen, is dat er klaarheid wordt geschapen. Mijnheer de minister, ik zag u daarnet ook al met de wenkbrauwen fronsen en denken dat er toch al klaarheid bestaat. Ik denk dat dit niet het geval is. Anders waren er niet zoveel vragen en zou daarover niet zoveel commotie zijn ontstaan.

Het feit dat daarover commotie is ontstaan, is op zich zeer positief. Ik ben daarstraks even teruggegaan in de tijd. Het is zowat zeven jaar geleden dat ik voor het eerst contact heb gehad met professor Kieboom van de Universiteit Antwerpen. Het probleem van de hoogbegaafdheid was toen niet of nauwelijks bekend, laat staan dat er iets werd gedaan. Na verloop van tijd is er heel wat gebeurd, niet alleen dankzij de beleidsverantwoordelijken maar ook dankzij de scholen. Het feit dat er ook vanuit de ouders een dynamiek is ontstaan, kunnen we alleen maar positief beoordelen.

Hoogbegaafdheid kan soms voor problemen zorgen.

Zoals anderen al hebben gezegd, heeft een en ander vaak te maken met motivatie, het welbevinden in de school, het ontwikkelen van het niet altijd benutte potentieel bij onze jongeren.

Mijnheer de minister, ik ben daarover erg bevreesd. De teneur van uw stelling, van uw beleid, is dat er niet alleen gelijke kansen, maar ook – zoals ik het vaak noem – optimale kansen voor eenieder moeten worden geboden. Kinderen die nood hebben aan zorg, moeten die ook krijgen. Jongeren die extra mogelijkheden hebben, moeten de kans krijgen die te ontwikkelen, zodat ze die op latere leeftijd ten dienste kunnen stellen van de gemeenschap.

Waar het in deze discussie vooral over gaat, is waar we wat moeten plaatsen binnen het reguliere lestijdenpakket. Daarnaast gaat het ook om de extra zorgtijden die we, terecht, vrijmaken.

Vooraf de heer De Cock en de heer Tavernier, als voorlaatste spreker, hebben ernaar verwezen: in hoeverre moeten we hier de autonomie van de scholen laten spelen? Aan de andere kant heb ik er ook wel oor naar dat het beleid een aantal richtlijnen geeft, dat we als het ware een aantal 'gekleurde' uren organiseren, die expliciet daarvoor bestemd zijn.

Ik rond af, mijnheer de minister. Het is echt nodig om precies aan te duiden wat kan en waarmee en hoe u meent verder initiatieven met betrekking tot hoogbegaafdheid te ondersteunen, zodat wat op het terrein al aanwezig is en zijn waarde al heeft bewezen, zeker niet verloren kan gaan. Ik neem aan dat dat ook niet uw bedoeling is.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, hoogbegaafdheid is een groot probleem geworden. Dit blijkt duidelijk uit dit actualiteitsdebat. Het is ook een probleem voor sommigen, laten wij daar duidelijk over zijn. Ik sluit me aan bij wat hier is gezegd: het is belangrijk om hoogbegaafdheid te erkennen, en ook te erkennen dat het tot problemen kan leiden, zeker wanneer er in het onderwijs op een onvoldoende gedifferentieerde manier mee wordt omgegaan.

Ik wil toch, naar aanleiding van wat hier werd gezegd, twee zaken aankaarten. We moeten er blijven van uitgaan dat een gedifferentieerde aanpak een onderdeel moet zijn van de basisopdracht van het onderwijs. Dat wil zeggen dat het onderwijs voldoende moet worden gefinancierd opdat het op een gedifferentieerde manier de verschillende problemen van de leerlingen kan aanpakken, en hen zo optimale kansen kan geven. In eerste instantie lijkt het mij dat differentiatie, in tegenstelling

met de visie van de heer Tavernier, niet op zich extra moet worden gefinancierd. Ik denk dat zij een onderdeel moet zijn van de basisfinanciering. Daarnaast kunnen zich bepaalde problemen voordoen die extra uren vereisen. Daarvoor dienen de GOK- en zorguren. Daarin speelt de autonomie. Er moet voor hoogbegaafdheid ruimte zijn in de extra uren.

In het verleden hebben we heel veel autonomie gegeven aan scholen. Lang geleden hadden de scholen plotseling de autonomie om de uren taakleraar zelf in te vullen, met het gevolg dat op veel plaatsen deze taakleraar verdween. Ik vind het toch wel ontzettend belangrijk dat we goed definiëren waarvoor de GOK- en zorguren kunnen worden besteed en dat de overheid daarover duidelijke instructies geeft. In die zin volg ik de minister dat de eerste doelstellingen voor deze uren moeten worden gerespecteerd. Ik huiver ervoor om elke differentiatie, die noodzakelijk is in het onderwijs, te laten opvullen via aparte GOK- en zorguren.

Daarom wil ik hier stellen – en ik sluit me vooral aan bij mevrouw Helsen, ik denk dat zij de juiste toon trof – dat we als gemeenschap die zaak moeten benaderen, de individuele problemen erkennen en vanuit de basisfinanciering de nodige zorg geven. Daar waar zich extra problemen voordoen, zijn er de GOK- en de zorguren. De heer Tavernier stelt dat er voor elke differentiatie extra middelen moeten zijn. Het enige wat u, mijnheer Tavernier, kunt vaststellen is dat er op dit moment onvoldoende middelen zijn om de basisdifferentiatie, die in het onderwijs nodig is, waar te maken. Maar dat is, zo lijkt me, een ander debat.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Dank u wel, mevrouw de voorzitter. Ik wil de verschillende sprekers danken. Ze geven mij de gelegenheid om nog eens te herhalen wat ik zaterdag heb gezegd op de bijeenkomst in Kortrijk met de mensen van BEKINA, de ouders van hoogbegaafde kinderen.

Laat mij om te beginnen zeer duidelijk stellen dat ik niet naar Kortrijk zou zijn gegaan als ik niet van oordeel zou zijn dat hoogbegaafdheid op de onderwijsagenda moet staan. Ik denk dat daar vandaag geen discussie over is.

Volgens mij bestaat daar geen discussie over. Dat was misschien zeven of acht jaar geleden niet zo vanzelfsprekend. Dit moet op de agenda staan van het beleid, zowel hier als in de scholen. Ik heb in Kortrijk een aantal algemene bedenkingen gemaakt die ik eigenlijk ook had kunnen maken indien ik voor een ander publiek zou hebben gestaan. Ik vond het wel een geschikt moment om die algemene bedenkingen te maken, waarna ik nog een aantal specifieke bedenkingen heb gemaakt.

Ik wil de algemene bedenkingen hier nog eens herhalen omdat ze niet zonder belang zijn. Ze gelden even goed voor andere bijzondere problemen van kinderen. We moeten er erg voor opletten dat we niet evolueren naar een samenleving waarin ouders naar hun individuëel kind kijken en proberen voor dat kind een volstrekt individuele oplossing te krijgen in de school, en er bovendien van uitgaan dat dit een soort recht is dat ze kunnen opeisen. Als dat niet lukt in die school, zullen ze dat recht wel in een andere school gaan opeisen. Dat werkt niet want scholen kunnen dat niet leveren. Sterker nog, een goede school is een samenspel van relaties. In een groep moet steeds vertrokken worden van het uitgangspunt dat wat je doet voor de ene, iets minder wordt gedaan voor de andere en dat er een evenwicht moet gezocht worden. Dat is overigens ook de leerschool van het leven.

Of het nu gaat over hoogbegaafdheid, over andere talenten, leerstoornissen of gedragsmoeilijkheden, ouders kunnen de school niet benaderen louter vanuit individuele rechten op maat van het individuele kind. Dat werkt niet.

Omgekeerd heb ik ook gezegd dat leerkrachten ook niet kunnen kijken naar ouders louter vanuit de rechten van de leerkracht. Ik heb in mijn toespraak gepleit voor een genuanceerd samenspel van rechten en plichten, waarbij er engagement moet zijn van de verschillende kanten. De school moet worden geholpen om oplossingen te vinden en er moet begrip zijn voor de beperkingen van een school en de leerkracht. Leerkrachten mogen omgekeerd niet verwachten dat ouders zich voortdurend aanpassen aan wat de leerkrachten kunnen, maar moeten ook hun eigen manier van werken in vraag durven stellen, ook al is dat moeilijk. Dat was een algemeen pleidooi, maar ik vond het wel belangrijk om het eens te kunnen zeggen. Het gaat zelfs verder dan het onderwijs: het is een visie op de samenleving.

Dan heb ik een tweede algemene boodschap willen meegeven die een beetje samenhangt met de eerste. Nogmaals, dit geldt niet alleen voor hoogbegaafdheid, maar ook voor andere bijzondere problemen in het onderwijs. We moeten attesteren, labelen, maar er zijn grenzen aan de mate waarin groepen en doelgroepen kunnen worden gelabeld. Er zijn grenzen aan de mate waarin mensen in vakjes kunnen worden ondergebracht en waarop een etiket kan worden geplakt. Om te beginnen gaat dat niet, maar daarenboven leidt het ertoe dat elke situatie die een beetje bijzonder is, geproblematiseerd wordt en zelfs gemedicaliseerd. Dat mogen we niet laten gebeuren. We moeten vermijden dat we van de school een verzameling maken van allemaal individueel geattesteerde situaties die dan worden beschouwd als individuele problemen. Dat mogen we niet doen. Tot zover mijn algemene bedenkingen.

Ik kom dan nu tot hoogbegaafdheid. Veel van de reac-

ties hebben te maken met het feit dat ik nogal uitdrukkelijk heb gezegd dat hoogbegaafdheid niet per definitie een probleem is. We moeten ervoor opletten dat we niet zeggen: ‘Ocharme, iemand is slachtoffer van zijn of haar hoogbegaafdheid’. Normaal gesproken ben je geen slachtoffer van hoogbegaafdheid. Je kunt het slachtoffer zijn van het feit dat je slecht hoort, of slecht ziet, of dat je dyslexie of dyscalculie hebt. Het is evident dat je daar het slachtoffer van bent. Van hoogbegaafdheid ben je niet noodzakelijkerwijs een slachtoffer. Het kan zijn – het is veel voorgevallen en vandaar de oprichting van de groep – dat scholen de kansen en mogelijkheden niet zien van dergelijke leerlingen. Daardoor ontstaan de problemen en vallen er slachtoffers. We moeten de dingen wel in hun juiste verband stellen. Ik heb dat nogal uitdrukkelijk beklemtoond en sommigen beschouwen dat een beetje als een verwijt. Ze denken dat ik zeg dat er geen problemen zijn, maar dat is niet zo. Er zijn zeker problemen, maar het is natuurlijk niet zo dat hoogbegaafdheid een handicap is waarmee je in de wieg hebt gelegen.

Welke visie verdedig ik inzake GOK-uren en zorguren? Ik denk niet dat ik daarover onduidelijk was. Vooreerst wil ik herhalen wat mevrouw Kathleen Helsen daarover in herinnering heeft gebracht: we zullen gigantisch veel geld investeren in zorg. Het gaat over een bedrag van 21 miljoen euro, wat bijna neerkomt op een verdubbeling van de inspanningen voor zorg in de basisscholen. Dat is hard nodig, en ik ben erg enthousiast dat we dat kunnen doen. Ik hoop alleszins dat dit de mogelijkheden van scholen om allerlei problemen aan te pakken, zal vergroten.

Over zorg zeg ik hetzelfde als wat de heer Sannen hier al heeft gezegd: eigenlijk zou de basisfinanciering van het onderwijs moeten volstaan om onderwijs op hoog niveau te verstrekken. Ik zeg niet dat dit vandaag zo is. Onderwijs op hoog niveau wil zeggen: onderwijs dat voldoende is gediversifieerd, en ook oog heeft voor toptalenten. Als de basisfinanciering van het onderwijs daarvoor niet volstaat, dan is er een probleem. In elk geval vind ik dat men de hoogbegaafde leerlingen in het normale lestijdenpakket moet kunnen opvangen dankzij de aanwending na een aantal methoden.

Mijnheer De Cock, ik heb de toestand waarin een kind een ander kind onderwijst, niet willen idealiseren. Het was slechts een praktijkvoorbeeldje, dat ik zeker niet wil veralgemenen. Ik denk wel dat kangoeroeklassen een goede formule zijn: dat is al op vele plaatsen bewezen. Die inspanning kan evenwel ook in het normale lestijdenpakket gebeuren. Als de basisfinanciering van het onderwijs en de gewone opleiding van de leerkrachten niet volstaat om de hele waaier van begaafdheden goed op te vangen, dan is er dus een probleem met de basisfinanciering. GOK-uren en zorguren dienen daar niet voor.

Ik herhaal dus wat ik al eerder heb gezegd, maar voeg er iets aan toe. Wij houden onze scholen niet aan het handje vast. Wij willen niet met een vergrootglas in het oog houden wat men met de toegekende uren en minuten allemaal doet. Ik wil niet als een keizer-koster een heksenjacht op scholen organiseren. Zorguren zijn middelen om in de breedte te werken. Ze dienen een waaier van doelstellingen waarvan de hele school profiteert. Toch is het zo dat er een duidelijke rangorde van prioriteiten is. De inspectie bewaakt die vandaag al. Ik bedenk dus niets nieuws. GOK-uren of zorguren dienen voor het GOK- en zorgbeleid. Het zou inderdaad vreemd zijn als een school GOK-uren krijgt omdat indicatoren aantonen dat er kansarme leerlingen schoollopen, maar vervolgens die GOK-uren gebruikt om een klasje voor hoogbegaafde leerlingen in te richten, terwijl er eigenlijk geen enkele probleem is met die leerlingen. Dat zou toch erg eigenaardig zijn. Dat zou het doel van de GOK-uren toch voorbij schieten? Die vaststelling heeft dus niets te maken met een keizer-kosterbenadering. Dat mag worden gezegd.

Hetzelfde geldt voor zorg, met alle nodige nuances natuurlijk. Er is geciteerd uit een oude uiteenzetting waarin ik de klemtoon heb gelegd op de breedte van de zorg. Ik neem daar niets van terug. Zorg dient evenwel om echt vastgestelde of nakende problemen aan te pakken. In dat geval is het natuurlijk moeilijk om het onderscheid tussen preventief en curatief werken te maken. Laat me het extreem formuleren. Stel dat een inspectie in een school vaststelt dat het leerproces van een aantal leerlingen bedreigd is. Ze vertonen gedrags- en leerstoornissen die normalerwijze met zorguren worden bestreden. Als men dan die uren gebruikt om een klasje met hoogbegaafde leerlingen – die verder geen problemen hebben – op te richten, dan is men verkeerd bezig. Dat is niet het doel van zorguren.

Ik heb eraan toegevoegd: ‘Hoe komt een hoogbegaafde leerling in die brede matrix die we uitgedacht hebben over leezorg?’ Hij komt niet per definitie in de leezorgmatrix omdat hij hoogbegaafd is. Hij komt er wel in als hoogbegaafdheid in samenhang met andere eigenschappen, een bijzondere aanpak vraagt of als hoogbegaafdheid in het gewone schoolbeleid fout is aangepakt en geleid heeft tot gedragsproblemen, mistroostigheid en depressie. Dit heb ik willen beklemtonen. Ik heb ook niet het gevoel dat ik van standpunt ben veranderd.

Ik wil ook nog eens benadrukken waarom we die orde van prioriteiten aanhouden en waarom we voorzichtig zijn met het catalogiseren van kinderen in vakjes. Stel dat we het geen probleem zouden vinden om zorguren te besteden aan hoogbegaafde kinderen, ook als die geen enkele moeilijkheid ervaren. Dan geven we het signaal aan leerkrachten dat ze geen speciale aandacht moeten schenken aan hoogbegaafdheid want dat doet

de zorgleerkracht. Dat is fout en geldt ook voor andere leerproblemen. De leerkracht die dagdagelijks bezig is met de leerlingen, moet ook een antwoord hebben op de hoogbegaafdheid en het niet alleen overlaten aan de zorgleerkracht. Wat misschien goedbedoeld is, kan leiden tot een compleet pervers signaal.

We zeggen ook niet dat we nooit middelen zullen ter beschikking stellen voor hoogbegaafde kinderen. Ik verwijs naar de map Leerzorg waarin we speciale aandacht hebben voor hoogbegaafdheid, in samenhang met bijvoorbeeld dyslexie. In die zin maken we er dus wel middelen voor vrij. Maar in de klassen moet men het met de bestaande middelen kunnen doen.

Ik ben het eens met mevrouw Helsen dat leerlingenbegeleiding nog een uitdaging is in het secundair onderwijs. Leerlingenbegeleiding moet, volgens mij, inderdaad alles vatten. Ik hoop dat de extra middelen die wij de komende jaren ter beschikking stellen dankzij cao VIII, de begeleiding, waar nodig, helpt versterken. De scholengemeenschappen zullen zelf moeten nadenken hoe ze die inzetten, maar ik denk dat leerlingenbegeleiding nog altijd een van de grote uitdagingen is in het secundair onderwijs, misschien wel de uitdaging van de toekomst.

Ik denk dat mevrouw Michiels iets verkeerd gelezen heeft. Ik heb niet gezegd dat scholengemeenschappen allerlei expertise kunnen samenvoegen, behalve bij hoogbegaafdheid. Als u mijn tekst naleest – die is ook te vinden op de website – zult u zien dat ik het net stimuleer om samen te werken over hoogbegaafdheid en bij elkaar te rade te gaan.

Mevrouw de voorzitter, het is echt een samenlevingsdebat, over hoe we omgaan met verschillen in de samenleving en met talent. Ik ga ervan uit dat de manier waarop we hiermee omgaan een verhaal is van rechten en plichten.

Ik heb niet voor niets de fameuze uitspraak van Kennedy geciteerd, dat mensen zich op de eerste plaats moeten afvragen wat ze kunnen doen voor de samenleving, in plaats van zich alleen maar af te vragen wat de samenleving voor hen kan doen. Die algemene opmerking geldt voor veel meer zaken dan hoogbegaafdheid, maar ik heb ze in mijn toespraak in Kortrijk wel aan de orde gesteld.

Ik vind dat we niet kunnen zeggen dat hoogbegaafdheid as such een probleem is. Hoogbegaafdheid wordt een probleem als ze slecht wordt aangepakt of samenhangt met andere problemen, maar het vraagt wel herkenning, erkenning en een aanpak in het onderwijs. Dat behoort tot de basisopdracht van elk schoolteam en ouders van hoogbegaafde kinderen mogen dat ook verwachten. *(Applaus bij de meerderheid)*

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik denk

niet dat er een probleem is inzake rechten en plichten, maar misschien met het labelen van die leerlingen. Vooraleer de leerlingen in de klas geholpen kunnen worden, moeten we weten over welke leerlingen het gaat. Daar kan de zorgcoördinator wel een rol blijven spelen.

U zegt ook dat, in tegenstelling met vroeger, het probleem van hoogbegaafdheid wel wordt erkend. Ik denk dat ook de heer De Cock heeft gevraagd of het niet nuttig zou zijn om, naast de initiatieven uit de map over leerzorg, meerdere initiatieven te nemen om de expertise te bundelen. Dat moet gebeuren vanuit het beleid, zonder het aan een scholengemeenschap over te laten, want die zal misschien wel een pakket extra uren krijgen, maar heeft ook nog andere prioriteiten om de uren te besteden.

Mijnheer de minister, u stelt ook dat de basisfinanciering voldoende zou moeten zijn om onderwijs op hoog niveau te verstrekken. Maar als ik merk dat zeer veel scholen vragen naar meer zorg, waaronder een aantal scholen die specifiek zaken ondernemen voor hoogbegaafdheid, moeten we nagaan of de basisfinanciering wel voldoende is en de leerkrachten in de opleiding wel de nodige vaardigheden verwerven om met hoogbegaafde leerlingen om te gaan. Elke leerkracht kan wel differentiëren, maar differentiatie is niet tot in het oneindige mogelijk. De eerste grens waarop men stuit bij differentiatie is net de groep hoogbegaafde leerlingen, die meer vragen dan waar een leerkracht voor is opgeleid.

Mijnheer de minister, uit uw uitleg nu en uit uw toespraak heb ik vooral onthouden dat zorg er voor u voornamelijk moet zijn op de momenten dat er problemen opduiken. Ik denk dat het bij hoogbegaafdheid heel belangrijk is om eerst na te gaan wat kan worden gedaan, vooraleer er problemen zijn. Er zijn veel kinderen die er zonder problemen doorkomen, maar voor veel kinderen kunnen we, door preventief te werken, problemen vermijden. Dat mogen we hier niet uit het oog verliezen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Gilbert Van Baelen: Mevrouw de voorzitter, we voeren hier in feite een minidebat, dus het behoort tot de mogelijkheden om in te gaan op de visie van de minister over de manier waarop we omgaan met hoogbegaafdheid.

Mijnheer de minister, ik denk dat het heel belangrijk is dat u dit inpast in een algemene maatschappelijke discussie over de plaats en de rol van het onderwijs en de wijze waarop we daarmee omgaan. Ik heb het gevoel dat u zwemt, maar de vraag rijst of het stroomafwaarts of stroomopwaarts is en waarom.

In het nieuwe financieringssysteem in het leerplichton-

derwijs dat u aankondigt, integreert u alle middelen waarin we vandaag voorzien voor gelijke kansen. Bovendien gaat u kijken op welke wijze de onderwijskansen van kinderen met noden kunnen worden geoptimaliseerd.

Mijnheer de minister, we kunnen er niet omheen dat de detectie van welke leerstoornis of welk leerprobleem dan ook, toeneemt. Denk maar aan ADHD en dyslexie. Er wordt veel sneller tegemoet gekomen aan een leerstoornis of -probleem, gelukkig maar. Ik ben het met u eens dat hoogbegaafdheid op zich geen leerprobleem is, net zo min als dyslexie altijd een leerprobleem hoeft te zijn. In sommige scholen kan men daar perfect mee omgaan. U zegt dat als hoogbegaafdheid een leerprobleem wordt – ik vraag me af hoe u dat gaat definiëren in een school – een school of scholengemeenschap daarvoor bijzondere middelen en mensen kan vrijmaken. U zegt dat men niet te snel naar de zorgleerkracht moet lopen. In vele scholen is de zorgleerkracht daar niet mee bezig maar wel met het begeleiden van de leerkrachten en de specifieke problematiek die zich voordoet in hun klas. Dat kan een zeer verscheiden problematiek zijn. Het is van belang dat elk kind maximale kansen krijgt en de nodige leerzorg kan krijgen in de school in zijn directe omgeving.

Wat is het alternatief? U nuanceert de uitspraken zoals die in de media zijn weergegeven. Natuurlijk zullen scholen, als er een aantal hoogbegaafde kinderen zijn, zeggen dat ze niet in extra leerkrachten kunnen voorzien. De ouders worden dan gedwongen een alternatief te zoeken voor hun kind. We hebben met een aantal collega's een dergelijke school bezocht, die wegens de expertise net dergelijke kinderen aantrekt. Een van de uitgangspunten was om de expertise die wordt opgebouwd, maximaal over het onderwijsveld te spreiden. Dan kom je misschien bij zorguren terecht.

Mijnheer de minister, u zegt dat het normale financieringsmechanisme zou moeten toelaten dit soort problemen intern op te vangen. Dat is juist. Maar heb maar eens een leerling in je klas met een dergelijk probleem. Hier gaat het over de fundamentele discussie over de autonomie van de school: op welke wijze wenden ze al dan niet middelen aan, met al dan niet het kleuren van middelen? Daar hebben we al meermaals over gedebatteerd. U vermeldt wel de plaats en de rol van de scholengemeenschappen, maar de CLB's hebben daar ook een niet onbelangrijke rol, zeker nadat ze hervormd zijn en zichzelf intern specialiseren in specifieke leerproblemen om in tweede orde scholen en leerkrachten te kunnen ondersteunen.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik ben het in grote lijnen eens met uw redenering. GOK-uren worden toegekend op basis van de criteria die in het GOK-decreet staan en die in hoofdzaak te maken hebben met

kansarmoede en in het secundair onderwijs ook met leerachterstand. Op zich is er geen causaal verband tussen kansarmoede of geen kansarmoede en hoogbegaafdheid. Je kan niets zeggen over wat de consequenties zijn op het vlak van hoogbegaafdheid. Op zich hoeft er geen rechtstreekse link te zijn tussen enerzijds het hebben van kansarmoede-indicatoren en een aantal andere indicatoren die gelden voor het secundair onderwijs, en anderzijds de consequentie op het vlak van al dan niet hoogbegaafd zijn, tenzij u redeneert dat hoogbegaafdheid volstrekt onmogelijk is in een gezin dat leeft van een vervangingsinkomen.

Op zich zal de oplossing dan grotendeels liggen bij wat er zal gebeuren met betrekking tot de nieuwe financiering van het leerplichtonderwijs. Daarbij wordt rekening gehouden met leerling- en schoolgebonden kenmerken. Daarbij moet worden gezocht naar de juiste parameters om te bekijken hoe scholen daadwerkelijk moeten worden gefinancierd. Daarmee wil ik niet zeggen dat hoogbegaafdheid een criterium moet zijn om rekening mee te houden bij de financiering. Nogmaals, de criteria zijn één zaak en houden op zich geen enkel verband met het al dan niet hoogbegaafd zijn.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de voorzitter, ik volg uw redenering volledig. Toch heb ik nog één probleem wat de benadering van de hele problematiek van de hoogbegaafdheid betreft. U stelt dat hoogbegaafdheid eigenlijk moet worden aangepakt binnen de school via de basisfinanciering. Elke leerkracht moet eigenlijk weten hoe hij met die problematiek moet omgaan. In bepaalde situaties kan hoogbegaafdheid voor een probleem zorgen. Indien meer problemen verbonden zijn met die hoogbegaafdheid, dan kan de zaak op een andere wijze worden bekeken.

In het GOK-decreet staat heel duidelijk dat de uren in het kader van het zorgbeleid wel kunnen worden aangewend voor ontwikkelingsachterstand en gericht differentiëren. Bekijken we dat op die wijze, dan hangt het ervan af op welke wijze op een bepaald ogenblik naar de situatie van een leerling wordt gekeken. Dan hoeft het nog niet te gaan over een probleemsituatie. De wijze waarop de situatie op dat ogenblik wordt ingeschat en gedefinieerd, zal bepalend zijn voor het al dan niet aanwenden van de zorguren. Afhankelijk van de school en de mensen die het kind bekijken, zal hoogbegaafdheid in het ene geval wel kunnen worden aangepakt via zorguren, en in het andere geval niet. Het lijkt me heel onduidelijk voor de mensen in de sector hoe dat in de praktijk zal worden toegepast. Het risico bestaat dat de situatie leidt tot een verschil in kansen.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de voorzitter, ik dank u voor uw in hoge mate verhelderende antwoord. Indien we uw denkspoor volgen, zullen we echter alert

moeten zijn wat de lerarenopleiding betreft. Dat zal de eerstkomende weken moeten blijken. De aandacht zal moeten worden gericht op de detectiefunctie en de begeleidende functie van aankomende leerkrachten. Laten we ook maar eens gaan kijken hoe de bureaus het doen. We kunnen daar wellicht iets van leren. Misschien hoeven we hun methodes niet over te nemen, maar misschien komen we tot inzichten. Het is ook belangrijk dat de specialistische kennis die tot nu toe werd opgebouwd op de ene of andere wijze wordt geconsolideerd.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik wil eerst reageren op de opmerking van mevrouw Michiels over het labelen. Mijn antwoord is echter ook belangrijk voor de vraag van mevrouw Helsen.

Ik ben in mijn mondelinge uiteenzetting in Kortrijk duidelijker geweest dan in mijn geschreven tekst. Ik heb gezegd dat, indien we het hebben over labelen, we het hebben over iets dat we doen op landelijk niveau. Daarbij attesteren we. Dat attesteren is landelijk omschreven qua procedures, voorwaarden en inhoud, zoals we dat willen doen met onze leerzorgmatrix. Daarbij onderscheiden we zorgniveaus en leerstoornissen. We leggen dat vast en de CLB's zullen attesteren. Ik ga ervan uit dat, zowel om praktische en pragmatische redenen als om vrij fundamentele redenen, vanuit Brussel definiëren wanneer het label 'hoogbegaafdheid' al dan niet moet worden gegeven, onmogelijk en onwenselijk is.

Vergeet dus het labelen van hoogbegaafdheid op basis van een door ons gevalideerd soort van attest. Dat wil echter niet zeggen dat een school er geen belang aan moet hechten om goed te kijken naar de kinderen, om zaken als hoogbegaafdheid te herkennen en om die ook te registreren.

Mevrouw Helsen, u vraagt of het dan niet belangrijk is dat in het zorgbeleid wordt genoteerd welke kinderen hoogbegaafd zijn. Natuurlijk is dat zo. Het is belangrijk dat er geregistreerd wordt. Als ik het heb over labelen, dan bedoel ik een activiteit die vanuit het Consciencegebouw in Brussel wordt gemonitord, maar heb ik het niet over wat vanuit de scholen moet gebeuren. Natuurlijk moeten zaken worden opgeschreven en geregistreerd. Dat is essentieel.

U herhaalt dat de zaak niet helemaal duidelijk is, maar wij maken het beleid in de scholen niet. Wij houden de school niet bij het handje. De school is verantwoordelijk om de bestaande middelen zo goed mogelijk te gebruiken. Als de inspectie langskomt, moet de school kunnen uitleggen dat de GOK-uren worden gebruikt in het kader van een weloverwogen GOK-beleid. Als de inspectie vraagt wat de school doet met de zorguren, dan moet de school kunnen uitleggen dat de zorguren worden gebruikt in het kader van een weloverwogen zorgbeleid.

In het theoretische geval dat een school vindt dat de

belangrijkste leerbedreiging waaraan de school het meeste aandacht wil besteden via de zorguren, een groepje hoogbegaafde kinderen is dat zorgproblemen zal hebben als er niet wordt opgetreden, dan kan dat zeker worden beargumenteerd. Ik ben niet van plan om een soort ministerieel besluit te schrijven waarin op tien bladzijden tekst een precieze uitleg wordt gegeven. Dat is de verantwoordelijkheid van de school en van de inspectie die alles op het terrein bekijkt.

Het is echter ook evident dat een school die een kangoeroeklasje heeft opgericht via de zorguren en waaraan de inspectie vraagt of er voor de rest geen leerlingen met welbepaalde leerproblemen zijn, de school niet kan antwoorden met: 'Ja, ja, die hebben we, maar we hebben nu geen uren om er aandacht aan te besteden.' In een dergelijk geval is er een probleem, want dan is de school totaal verkeerd bezig. Dat geldt a fortiori voor het GOK-beleid.

Ik kom even terug op de opmerking van mevrouw Berx, want natuurlijk is het mogelijk dat de hoogbegaafde leerlingen de GOK-leerlingen zijn, maar op het spreekgestoelte ging ik uit van een beeld van een aantal leerlingen die de GOK-indicatoren opleveren en van andere leerlingen die hoogbegaafd zijn. In dat geval is het een beetje wraakroepend om de GOK-uren te gebruiken voor de andere leerlingen. Dat punt wou ik maken.

Mevrouw Helsen, natuurlijk zegt het decreet dat de uren kunnen worden gebruikt om gericht te differentiëren, maar met als doelstelling GOK en zorg. Als wordt gezegd dat er gericht wordt gedifferentieerd om iets extra en nuttig te doen voor de hoogbegaafden, maar dat kan niet worden verantwoord vanuit GOK en zorg, en er blijven een aantal zorgproblemen liggen, dan is een school verkeerd bezig. Dat wou ik zeggen. Ik ben echter niet van plan om als een soort keizer-koster een heel lang besluit te maken waarin alles minutieus wordt omschreven, want er ligt verantwoordelijkheid bij de scholen, bij de begeleidingsdiensten en bij de inspectie. Laten we al die mensen hun verantwoordelijkheid laten opnemen.

Mijnheer Van Baelen, ik moet eerlijk zeggen dat ik moeite heb om precies te vatten wat u bedoelt. U zegt me dat ik zwem.

De heer Gilbert Van Baelen: Mijnheer de minister, u geeft nu de oplossing voor het probleem dat ik aanhaalde. U zegt immers zelf dat als hoogbegaafdheid een knelpunt is, er met zorguren kan worden gewerkt.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Van Baelen, dat staat letterlijk in mijn tekst die sinds zaterdagochtend op de website staat.

De heer Gilbert Van Baelen: Mijnheer de minister, u

gaat ervan uit dat we de teksten van uw toespraken lezen op het moment dat u ze op de website plaatst, maar de nuance die u nu maakt, kwam op geen enkel ogenblik aan bod in de media. Wij zijn afgegaan op dat gebrek aan nuance. Ook mevrouw Helsen vroeg u omwille van de duidelijkheid of de mogelijkheid bestaat en u antwoordt affirmatief.

Minister Frank Vandenbroucke: Dat staat letterlijk in de tekst, dus maakt u zich geen zorgen. Ik ben nog niet aan het zwemmen in deze betekenis van het woord.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

Actualiteitsmotie

De voorzitter: Door de dames Michiels, Dillen en Vissers werd tot besluit van dit actualiteitsdebat een actualiteitsmotie ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Het parlement zal zich daar straks over uitspreken.

Het debat is gesloten.

ACTUELE INTERPELLATIE van de heer Filip Dewinter tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de toekomstige samenstelling van de Vlaamse Regering en het mogelijke vertrek van de minister-president

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, ‘doet hij het of doet hij het niet?’ is zowat de meest gestelde politieke vraag van het moment. Dan heb ik het niet alleen over de politieke toekomst van de heer Dedecker, die hier vandaag niet bij ons is – hij is een partij aan het oprichten naar het schijnt – maar over die van de heer Leterme. Ik heb vernomen dat zelfs Unibet al een weddenschap ter zake heeft afgesloten. Maak u geen zorgen, u staat tien tegen één. Iedereen denkt dat u het doet. Ik ben er zelfs van overtuigd dat u het zult doen.

Niet alleen ik ben daarvan overtuigd, ook de heer Van Rompuy meent dat. Op zijn webstek las ik gisteren nog het volgende: ‘Na de presentatie van het boek ‘Leterme uitgedaagd’ op het Paleis der Academiën, twijfelt niemand er nog aan’. Dat zegt uw partijgenoot, gewezen fractieleider en gewezen minister van CD&V. ‘Leterme zal het boegbeeld zijn van CD&V bij de volgende federale verkiezingen. Hoewel de beslissing formeel pas valt in februari 2007’ – dat weten we dan ook al, februari

2007 volgens de heer Van Rompuy, en hij zal het wel weten, zeker – ‘is er geen weg meer terug.’ Hij komt net binnen, hij kan het alleen nog mondeling bevestigen.

Dat staat natuurlijk in schril contrast met wat u daar enkele jaren geleden, bij uw aantreden, in de pers over zei. U beloofde toen in de pers dat niet alleen u, maar alle drie de CD&V-ministers, gedurende vijf jaar op post zouden blijven. ‘Ik wil en ik moet vijf jaar op post blijven, maar ik kan dat niet afdwingen. In mijn partij is afgesproken dat de drie mensen de rit uitdoen en ten hoogste in een ondersteunende rol kandidaat zijn bij andere verkiezingen.’ Dat zijn woorden uit uw mond.

Ik kan me voorstellen dat uw coalitiegenoten met argusogen kijken naar wat u aan het doen bent. Ik heb uw boek gelezen en gezien dat u niets dan lof hebt voor minister Anciaux. Hij zei afgelopen zomer nog het volgende. ‘De ploeg hangt goed aan elkaar. Collectieve afspraken maken zou de sfeer ten goede komen. De heer Leterme heeft zijn naam verbonden aan ons financieel-economisch plan, maar ook aan ons bestuursakkoord en aan onze regering. Zomaar vertrekken ligt bijzonder moeilijk. We moeten een gemeenschappelijke afspraak maken om met deze ploeg de eindstreep te halen.’

Ik weet dat dat niet zo simpel is, maar ook sp.a-voorzitter Vande Lanotte heeft al een schot voor de boeg gelost. Hij heeft gezegd dat, als de heer Leterme deelneemt aan de federale verkiezingen als lijsttrekker en hij het niet haalt, hij onmogelijk kan terugkeren als hoofd van de Vlaamse Regering.

U speelt dus, mijnheer de minister-president, een gevaarlijk spel. Want u beseft het zeer goed en u zegt dat ook zelf – alhoewel het dan uit de mond van de journalist Filip Rogiers komt – op pagina 66. ‘Amper goed en wel genesteld op het Martelaarsplein als minister-president van de Vlaamse Regering, dreigt het scenario zich in 2007 te herhalen.’ Hij doelt daarmee op het scenario van de vorige Vlaamse Regering, met het afscheid van de toenmalige minister-president en de komst van de heer Somers als nieuwe minister-president in het midden van de legislatuur.

Ik citeer verder uit uw boek: ‘De kopman voelt zich aan handen en voeten gebonden. Als voorzitter van een Vlaamse tripartite regering kan Leterme zich onmogelijk voluit als partijman in federale verkiezingen storven.’ U voelt dat zelf ook aan want u zegt in uw boek: ‘Ik beschouw het als mijn eerste opdracht om de Vlaamse Regering zo correct mogelijk te leiden. De vraag is hoe dat kan als ik me in een federale verkiezingscampagne stort. Hoe kan ik kritiek leveren op het paarse federale beleid en ondertussen mijn Vlaamse Regering bij elkaar houden?’ U stelt de vraag voor

uzelf. U staat zelf blijkbaar voor het dilemma. Even verder in het boek zegt u echter: ‘Ik mag dus niet aan mezelf denken als kiezers en militanten op mij een appèl doen. Ik moet mij geven.’

De vraag is natuurlijk waarvoor u zich geeft. Geeft u zich voor de Vlaamse Regering, geeft u zich voor het project dat u hier hebt opgezet of geeft u zich voor uw partij, voor uw militanten? Wilt u te allen prijze en ten koste van een goed functionerende Vlaamse Regering, CD&V ook op federaal vlak binnen de meerderheid en in de regering brengen? Een verscheurende vraag waar u, als ik uw boek mag geloven, nog niet uit bent. Dat is althans wat u de goegemeente wilt doen geloven.

Mijnheer de minister-president, met uw omzwachtelde kandidatuurstelling bewijst u dat u in hetzelfde bedje ziek bent als voormalig minister-president Patrick Dewael, die er na de federale verkiezingen van mei 2003 ook al de brui aan gaf. Ik zou de heer Van Rompuy kunnen citeren toen hij als fractieleider van de oppositie overvloedig kritiek heeft geuit op de toenmalige minister-president, die toen ook vond dat hij andere oorden, namelijk de federale regering, moest opzoeken.

Voor de nieuwelingen in dit halfroond wil ik er even op wijzen tot welke problemen dit heeft geleid binnen de Vlaamse Regering. We hebben toen tien regeringswissels op rij gekend naar aanleiding van die ene doorschuifoperatie van de heer Dewael. We zijn zelfs geëindigd met vijf verschillende ministers van Huisvesting. Is dat de toekomst die ons te wachten staat? Is dat wat deze meerderheid voor ogen heeft? Ik hoop van niet. Een dergelijke situatie willen we in dit parlement niet meer meemaken. Het Vlaams Parlement, de Vlaamse instellingen tout court, verdienen beter.

Mijnheer de minister-president, met aparte verkiezingen voor het Vlaams Parlement ontstond de mogelijkheid van asymmetrische regeringen op het federale en het Vlaamse niveau. Wij en ook verschillende collega's van de meerderheid, zeker de meer Vlaamsgezinden onder hen, hebben altijd gehoopt dat de Vlaamse Regering, wanneer ze geen afspiegeling van de federale regering zou zijn, een veel krachtadiger regering zou zijn die niet onder curatele zou worden geplaatst, een regering die een eigen koers zou varen, een regering die vooral op communautair vlak een eigen agenda naar voren zou schuiven en die compromisloos zou durven verdedigen.

Mijnheer de minister-president, uw ambities om federaal premier te worden zorgen ervoor dat die potentiële slagkracht die de eerste keer pas echt zal kunnen blijken naar aanleiding van de onderhandelingen over mogelijke nieuwe communautaire hervormingen, wegsmelt in een zeer snel tempo, wanneer u zich niet handhaaft als voorzitter van de Vlaamse Regering maar mee gaat spelen in de race naar het federale premierschap.

Want, laten we eerlijk zijn, hoe kan deze regering zich voorbereiden op communautaire onderhandelingen, hoe kan deze regering een strategie naar voor schuiven wanneer niemand binnen deze regering, met uitzondering van CD&V-N-VA, u nog wat zal gunnen in de aanloop naar die federale verkiezingen, wanneer u in een louter electorale strategie terecht komt? Hoeveel van uw geloofwaardigheid en autoriteit, waarover u op dit moment op een bescheiden manier beschikt omdat uw partij geen deel uitmaakt van de federale meerderheid, zal er nog overblijven als u in de logica van een verkiezingscampagne en verkiezingen tout court terecht komt?

Dames en heren, collega's, het boek 'Leterme uitgedaagd' laat ons ook voor wat de communautaire strategie van deze regering betreft, op onze honger. Mijnheer de minister-president, ik heb dit boek gisteren gelezen. U blaast warm en koud. Bent u nu voor of tegen het vormen van een Vlaams front? Gaat u al dan niet met de Parti Socialiste in zee? Wat is nu feitelijk het concrete Vlaamse eisenprogramma van de Vlaamse Regering naar aanleiding van die federale verkiezingen? Is dat het minimalistische sp.a-verhaal van de heer Vande Lanotte over de splitsing van de arbeidsmarkt? Of houdt het de volledige uitvoering van de Vlaamse resoluties in? Zijn financiële en vooral fiscale autonomie nog prioritair? Volgens de socialisten is dat niet meer het geval. Hoe zit het met eigen Vlaamse vennootschapsbelastingen? Komt dat er dat nog van of niet? Volgens de heer Vande Lanotte niet, volgens u misschien. Los van allerlei luchtballonnen die u in dit boek en interviews oplaait, zou ik willen weten wat u wilt doen met Brussel. Ik kan nog een hele resem andere vragen stellen.

In plaats van af te nemen, neemt de onduidelijkheid toe. Niemand weet het nog echt. Het is immers zeer onduidelijk welk petje u op welk moment draagt. Is het dat van kandidaat-federaal premier en lijsttrekker van CD&V? Of dat van minister-president? Niemand weet het nog. Dat komt onze onderhandelingspositie als Vlamingen bij de zich aandienende communautaire onderhandelingen zeker niet ten goede. Het brengt ze integendeel in het gedrang.

Mijnheer de minister-president, de ene keer bent u 'l'homme dangereux', die de Waalse misbruiken wil aanpakken en de Vlaamse autonomie bepleit. De andere keer bepleit u de grote verzoening en het coöperatief federalisme. U doet dat onder andere in dit boek. U doet er zelfs een goodwilltoer in Wallonië bovenop en zorgt voor een gelijktijdige Franse vertaling van uw boek.

Ik moet dringend die Franstalige editie eens lezen. Ik hoop u niet te betrappen op nuances of een andere inhoud dan wat u in de Nederlandstalige versie hebt geschreven, maar daar acht ik u te verstandig voor.

Ondertussen hebt u gisteren gezwind uw handtekening geplaatst onder een akkoord waarin de Vlaamse Regering andermaal een bijdrage levert om de federale begroting uit het moeras te halen. De gemeenschappen en de gewesten verbinden zich ertoe om bijkomende inkomsten niet in 2007 te zullen uitgeven. Daarnaast zijn er ook de niet-gebruikte conjunctuurprovisies, de stijging van de parameter van de fiscale capaciteit, een meeropbrengst van 167 miljoen euro, het doorstorten van meer BTW-middelen naar de gemeenschappen, die allemaal in een zogenaamd Toekomstfonds worden gestort. In totaal gaat het om 370 miljoen euro.

Vlaanderen en de Vlaamse Regering rijden nog maar eens en zelfs in overtreffende trap een deel van het federale begrotingsgat dicht. Mijnheer de minister-president, u doet dat zelfs zo goed dat het bedrag dat wij ophoesten driemaal zo hoog is als wat de Waalse regering inbrengt. Mijn goede collega en fractieleider van het Vlaams Belang in het federale parlement, de heer Annemans, heeft deze gulle geste van de Vlaamse Regering zelfs het entreeticket van Leterme voor de federale regering, voor een goede samenwerking met Verhofstadt en Van den Bossche genoemd. Mijnheer de minister-president, ik denk dat hij overschot van gelijk heeft. *(Opmerkingen van minister-president Yves Leterme)*

Mijnheer de minister-president, ik ben het samen met veel andere Vlamingen zo langzamerhand beu om heen en weer te worden gesleurd tussen enerzijds uw gespeelde zakelijkheid en het verhaal van goed bestuur en anderzijds allerlei tactische electorale spelletjes en verkiezingsstrategieën van uzelf en van de CD&V-N-VA. Ik denk, mijnheer de minister-president, dat het Vlaams Parlement, de Vlaamse Regering, maar zeker de Vlamingen recht hebben op duidelijkheid, recht hebben op eerlijkheid, recht hebben op – om het met uw woorden en die van de CD&V te zeggen – respect. Ik ben van oordeel dat uw gespeelde aarzeling – doe ik het, doe ik het niet? Ik twijfel, ik weet het niet, wat doe ik met het belang van het land, van mijn regering, mijn militanten en mijn partij? – deel uitmaakt van een verkiezingsstrategie om de spanning erin te houden. U wilt de aandacht van de media vooral op uw persoon concentreren en, ja, laat het ons maar zeggen, geplebisciteerd worden. U wilt zich laten smeken en bidden om uiteindelijk toch maar de uitdaging voor de federale verkiezingen aan te gaan.

Dat alles getuigt, mijnheer de minister-president, van grote handigheid, van grote sluwheid, ook wat uw persoon betreft, maar alleszins niet – en laat dat gezegd zijn – van respect voor de Vlaamse kiezer. De Vlaamse minister-president is de Vlaamse kiezer respect verschuldigd. En daarom, mijnheer de minister-president, beken kleur. Zeg wat u wilt. Niemand zal u dat kwalijk nemen. Geef ons duidelijkheid. Uw boek draagt inderdaad de titel 'Leterme uitgedaagd'. Wel, wij dagen u uit tot een simpel antwoord. Blijft u minister-president voor de volle

vijf jaar, voor de hele legislatuur? Of blijft u dat niet en wordt u lijsttrekker van CD&V-N-VA? Bent u de volgende kandidaat-premier? Leterme uitgedaagd? Antwoord eens simpel: het is ja of het is neen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: Mijnheer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Dank u wel, mevrouw de voorzitter, leden van de regering, mijnheer de minister-president, Leterme schrijft een boek, nota bene in de week dat premier Verhofstadt zijn september- of oktoberverklaring aflegt en hij krijgt alle media-aandacht. Leterme schrijft een boek, nota bene op het moment dat in de Kamer het debat start en hij krijgt een extra debat hier in het Vlaams Parlement. Proficiat, uw campagne rolt als een trein! Uw campagne, uw boek, is nu al geslaagd. Uw uitgever zal waarschijnlijk tevreden zijn. Proficiat voor het strategische succes dat u vandaag hebt geboekt. Of het goed is voor het Vlaams Parlement, is een vraag.

Misschien, mevrouw de voorzitter, moet u nu de documenten laten ronddelen met de toespraken van de heer Van Rompuy op 26 en 28 mei 2003. Dan kan iedereen eens nagaan of dit goed is voor het Vlaams Parlement. Ik wil het kort houden, mijnheer de minister-president: wie schrijft die blijft. Misschien kunt u dit mooie Vlaamse spreekwoord vandaag ook illustreren.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, beste ma en pa, mag ik u voor eerst meedelen, mijnheer Dewinter, dat ik net telefoon heb gekregen van de uitgeverij Lannoo: het boek was in voorverkoop op weg om een bestseller te worden en men bedankt u voor de extra publiciteit die u deze namiddag hebt verzorgd.

Ik wil nog eens antwoorden op de opmerking van de heer Stassen met betrekking tot het boek. Ik heb helemaal niets gevraagd, maar dat overkomt mij nog. De idee om een boek uit te geven, is afkomstig van de uitgever en de auteur.

Mijnheer Dewinter, ik heb u geen wenken te geven wat betreft het voeren van oppositie, maar het moet mij van het hart dat het bijzonder eigenaardig is dat u als leider van de oppositie mij hier voor de tweede maal in een maand tijd komt smeken om leider van de regering te blijven. Wat is dat voor een oppositie! *(Applaus bij de meerderheid)*

Komt erbij dat net zoals in het debat over de Septemberverklaring, terwijl de Vlaamse Regering aan de

lopende band beslissingen neemt die vanuit het perspectief van de oppositie misschien vatbaar zouden kunnen zijn voor kritiek, ook deze namiddag de oppositie op geen enkele wijze het debat inhoudelijk durft te voeren. Dat is waarschijnlijk omdat we ten gronde een goed beleid voeren dat voor weinig kritiek vatbaar is, zoals u ook opmerkte tijdens het debat over de Septemberverklaring.

Dames en heren, wat de toekomst betreft, zal ik begin volgend jaar een inschatting maken van wat moet gebeuren bij de belangrijke federale verkiezingen van 2007, en dit in functie van het belang van Vlaanderen. Mijnheer Dewinter, ik kan u één ding verzekeren. Ik zal het nooit zo ver drijven als u en anderen die in 2003 zowel kandidaat waren voor de Kamer als voor de Senaat, twee keer werden verkozen en geen enkel mandaat hebben opgenomen. Zover als u zal ik het nooit drijven. *(Applaus bij de meerderheid)*

Ik laat me niet afleiden. Week na week voert de regering in een goede verstandhouding en gesterkt door het vertrouwen dat we vanuit de meerderheid hebben gekregen naar aanleiding van de Septemberverklaring, het regeerakkoord uit op een doordachte en onderbouwde manier. We zullen daarmee doorgaan.

Ik wil nog een technische opmerking maken over de bijdrage die Vlaanderen levert in het belang van het land, aan het bereiken van een overschot op de begroting voor het geheel van de overheid. Mijnheer Dewinter, ik heb daarnet het verslag gekregen van het betoog van de heer Annemans in de Kamer. Het feit dat we heel wat meer bijdragen aan het bereiken van het saldo dan de regering van het Waalse Gewest, heeft te maken met de techniek van de financieringswet. Wegens de correctie op de denataliteit en de groei van de fiscale ontvangsten, ligt de meerontvangst vanuit de financieringswet voor Vlaanderen veel hoger dan de meerontvangst aan Frans-talige kant. Dat is de enige reden. We hebben inderdaad beslist, onder meer om de toekomst voor te bereiden en in het licht van de onderhandelingen omtrent de overdracht van bevoegdheden die hopelijk goed zullen verlopen in 2007, om dat geld niet onmiddellijk uit te geven, maar een fonds op te richten dat ons in staat zal stellen om de toekomst voor te bereiden en om desgevallend zeer sterk te staan aan de onderhandelingstafel voor bijkomende bevoegdheidsoverdrachten.

Dus dames en heren, bedankt voor de publiciteit. Ik zal verder krachtig besturen als voorzitter van de Vlaamse Regering. Wat de toekomst betreft, mijnheer Dewinter, zal ik u tijdig inlichten over wat ik zal beslissen begin volgend jaar. *(Applaus bij de meerderheid)*

De heer Filip Dewinter: Mevrouw de voorzitter, ik begrijp de gecrispeerde en gefrustreerde houding van de minister-president niet.

De minister-president schrijft een boek, maar de oppositie mag daarover geen vragen stellen. Hij creëert de grootst mogelijke onduidelijkheid over de toekomst van zijn regering en hemzelf, maar de oppositie mag daarover geen vragen stellen. Ik stel vast dat de minister-president geen antwoord biedt op een simpele vraag: doet u het, of doet u het niet? U wilt het antwoord op die vraag zo lang mogelijk uitstellen, en zo maximale media-aandacht vangen voor uw eventuele kandidatuur als uitdager van Verhofstadt in de verkiezingen van mei 2007.

Minister-president Leterme zegt dat hij goed bestuurt. Hij zegt dat zijn regering goede beslissingen neemt. Vandaag stellen we vast hoeveel goede beslissingen u neemt. Zowel vandaag als volgende week, en misschien zelfs de weken nadien, hebben we het geluk dat hier parlementaire vragen mogen worden gesteld. Zo niet zouden we werkloos worden. Er is niet één ontwerp of voorstel van de meerderheid geagendeerd – noch vandaag, noch volgende week. Wij vragen niet een diarreë van regels en decreten. We stellen evenwel vast dat de dadendrang waarover u het hebt, niet tot uiting komt in de agenda's van deze plenaire vergaderingen.

Minister-president Leterme zegt dat de oppositie hem smeekt om te blijven. Wij doen dat helemaal niet, wel integendeel. U doet wat u niet laten kan. Wij kaarten hier iets anders aan. Als u een zakelijk en goed bestuurder zou zijn en als u de verpersoonlijking zou zijn van het betere bestuur van Vlaanderen, dan is de lakmoesproef de vraag of u blijft of niet blijft. Als u niet blijft, dan toont u aan dat u helemaal niet het verschil maakt. Dan toont u aan dat u helemaal niet een uitzonderlijk bestuurder bent. Dan toont u aan dat u zoals zovele anderen vervangbaar bent.

Ten slotte wil ik wijzen op een verleden dat u niet kent. U bent uiteindelijk maar naar hier gekomen om minister-president te worden. In het verleden hebt u nooit, zoals ikzelf en vele anderen hier, deelgenomen aan de parlementaire werkzaamheden hier. U hebt zich nooit laten verkiezen voor het Vlaams Parlement. Maar toen u de kans kreeg om minister-president te worden, bent u van het federale parlement, waar u fractieleider was, overgekomen. In elk geval heb ik van u geen lessen te ontvangen.

In dit parlement hebben wij ervaring met transfers uit en naar het federale parlement. We hebben ervaring met grote vedetten die uit de federale regering of het federale parlement naar hier komen om hun carrière kracht bij te zetten en dan met veel aplomb terug naar de overkant vertrekken. Wij hebben ervaring met de Patrick Dewaels en de Bart Somersen die dit parlement alleen maar als een springplank voor hun eigen carrière gebruiken. Ik hoop dat u niet in dat euvel zult vervallen. Ik hoop dat niet omdat u zo fantastisch bent, maar

omdat wij respect hebben voor deze instelling. Ik heb er vanaf de eerste dag als rechtstreeks verkozen volksvertegenwoordiger deel van uitgemaakt. Ik vind dat dit parlement het enige legitieme parlement van Vlaanderen zou mogen zijn, en de Vlaamse Regering de enige legitieme regering van Vlaanderen. Daarom, en om geen enkele andere reden, eis ik dat de leider van die regering hier op post blijft. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Jos Stassen: Ik stel vast dat we een nieuw spreekwoord hebben. Na ‘wie schrijft, die blijft’ luidt het nieuwe ‘wie een boek laat schrijven, zal dan toch een tijdje blijven’.

Minister-president Yves Leterme: Ik wil een rechtzetting doen, ook uit respect voor mijn kiezers. Mijnheer Dewinter, ik ben democratisch verkozen als Vlaams volksvertegenwoordiger in dit parlement. Ik ben tijdelijk vervangen door mijnheer Verstreken, zolang ik deel uitmaak van de Vlaamse Regering. Ik ben dus rechtstreeks verkozen, zoals u.

Ik heb er absoluut geen probleem mee dat u mij de vraag blijft stellen. Ga vooral rustig verder uw gang maar denk eens na of dat vanuit uw perspectief de beste tactiek is.

Ik heb begrepen dat u en uw partij het liefst zouden hebben dat ik niet mee doe. *(Applaus bij CD&V)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUALITEITSMOTIE van de dames An Michiels, Marijke Dillen en Linda Vissers tot besluit van het op 18 oktober 2006 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen – 656 (2006-2007) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie van de dames Michiels, Dillen en Vissers tot besluit van het op 18 oktober 2006 gehouden actualiteitsdebat over de ondersteuning van onderwijs aan hoogbegaafde kinderen.

Stemming nr. 1

Ziehier het resultaat:

89 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
26 leden hebben ja geantwoord;
59 leden hebben neen geantwoord;
4 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Parlement de motie niet aan.

Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Ik zou graag een stemverklaring afleggen en uitleggen waarom ik mij onthouden heb. Ik heb tijdens het debat vastgesteld dat verschillende collega's soortgelijke bekommernissen verwoord hebben als in deze motie staan. Ik stel me bij deze stemming dan ook de vraag of dit parlement nog wel een kritisch parlement is. Er was daarnet een kleine opstoot van kritiek maar bij het stemmen moet ik weer eens vaststellen dat dit parlement herleid wordt tot een automatische stemmachine. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

We komen opnieuw bijeen op woensdag 25 oktober 2006 om 14 uur.

Geen bezwaar? *(Instemming)*

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 16.48 uur.*

BIJLAGEN

Aanwezigheden**Aanwezig**

Cathy Berx, Jos Bex, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Hilde Crevits, Rudi Daems, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Stefaan De Clerck, Dirk De Cock, Tom Dehaene, Hilde De Lobel, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Bart De Wever, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Sven Gatz, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Flor Koninckx, Jan Laurys, Jacky Maes, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Els Robeyns, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Stefaan Sintobin, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Steven Vanackere, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Dany Vandenbossche, Luc Van den Brande, Joris Vandenbroucke, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaeve, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurg Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, John Vrancken.

Afwezig met kennisgeving

Eloi Glorieux, Sabine Poleyn: gezondheidsredenen;

Marc Cordeel, Else De Wachter, Jaak Gabriels, Patrick Lachaert, Herman Lauwers, Luc Martens, Bart Van Malderen, Robert Voorhamme: ambtsverplichtingen.

Afwezig zonder kennisgeving

Erik Arckens, Gilbert Bossuyt, Jean-Marie Dedecker, Kurt De Loo, Margriet Hermans, Michèle Hostekint, Patrick Janssens, Marcel Logist, Jan Loones, Chokri Mahassine, Erik Matthijs, Frans Peeters, Jan Roegiers, Johan Sauwens, Herman Schueremans, Miet Smet, Jul Van Aperen, Gerda Van Steenberge, Paul Wille, Frans Wymeersch.

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers**Stemming nr. 1:****JA-stemmen:**

Agnes Bruyninckx, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaeve, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Jurg Verstrepen, Linda Vissers, John Vrancken

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens,

Hilde Crevits, Stefaan De Clerck, Dirk De Cock, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Tom Dehaene, Mark Demesmaecker, Stern Demeulenaere, Hilde Eeckhout, Sven Gatz, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Anne Marie Hoebeke, Vera Jans, Flor Koninckx, Jan Laurys, Jacky Maes, Bart Martens, Trees Merckx-Van Goey, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Bart Somers, Helga Stevens, Anissa Tamsamani, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borcht, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Steven Vanackere, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Johan Verstreken

ONTHOUDINGEN:

Rudi Daems, An Michiels, Jos Stassen, Mieke Vogels
